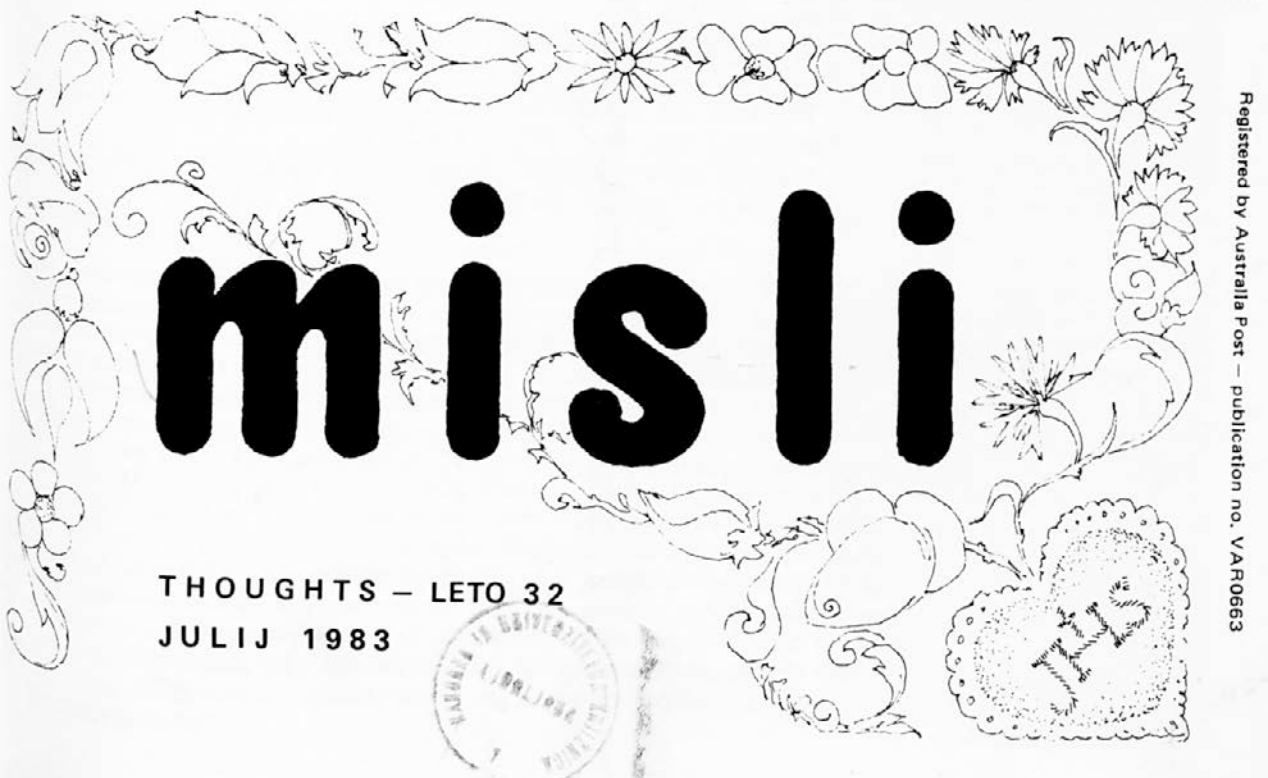
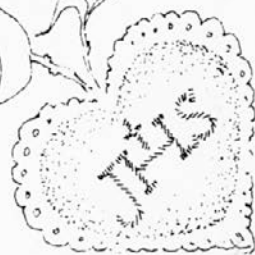

A decorative border of line art flowers and leaves surrounds the title and text.

misli

THOUGHTS — LETO 32
JULIJ 1983

misli

(THOUGHTS)

Religious and Cultural Monthly
in Slovenian language

Informativni mesečnik
za versko in kulturno življenje
Slovencev v Avstraliji

+

Ustanovljen (Est.) leta 1952

+

Izdajajo slovenski frančiškani
v Avstraliji

+

Urejuje in upravlja
(Editor and Manager)

FR. BASIL A. VALENTINE,
O. F. M.,

Baraga House, 19 A'Beckett St.,
KEW, Victoria 3101

Tel.: (03) 861 7787

+

Naslov MISLI: P.O.BOX 197,
KEW, Victoria 3101

+

Letna naročnina (Subscr.) \$ 6.—,
izven Avstralije (Overseas) \$ 10.—,

letalsko s posebnim dogovorom.
Naročnina se plačuje vnaprej

+

Rokopisov ne vračamo
Dopisov brez podpisa
uredništvo ne sprejema
Za članke objavljene
s podpisom odgovarja pisec

+

Stava (Setting): MISLI,
19 A'Beckett St., Kew, Vic. 3101

+

Tisk (Print): Distinction Printing,
164 Victoria St., Brunswick, Vic.
Tel.: 380 6110

+

SLIKA naslovne strani:
Starodavni Kamnik ima poleg
zgodovinskih posebnosti tudi
svojo lepoto.

KNJIGE! KNJIGE! KNJIGE!

Poštnina v ceni ni vključena!

UČBENIK SLOVENSKEGA JEZIKA, I. in II. DEL (SLOVENIAN LANGUAGE MANUAL, PART I. and PART II.) — Cena prvega dela 7.— dol., drugega dela pa 8.50 dol.

ANGLEŠKO—SLOVENSKI in SLOVENSKO—ANGLEŠKI SLOVAR v eni knjigi (Komac — Škerlj), žepna izdaja, je pošel in čakamo nove dobave.

ŠKOF ROŽMAN, I., II. in III. knjiga. — Obsežno delo dr. J. Kolariča CM in podprto s številnimi dokumenti. Cena vseh treh knjig skupaj je 40.— dol. (Posamezne knjige: prva 7.—, druga 9.— in tretja 28.— dol.)

LJUDJE POD BIČEM — Trilogija izpod peresa pokojnega Karla Mauserja iz življenja v Sloveniji med revolucijo in po vojni. Zares vredna branja. Cena vsem trem delom samo 10.— dol.

VERIGE LAŽNE SVOBODE — Zanimiva najnovejša knjiga izdana v slovenskem zdomstvu. Napisal misijonar Andrej Prebil. — Cena vezani knjigi 13.— dol., broširani pa 10.— dol.

ZGODBE O ZDOMCIH IN ŠE KAJ — Spisal Franc Bčkvič. Cena 6.— dol.

ZEMlja SEM IN VEČNOST — Pesmi Karla Mauserja. Cena 5.— dol.

MATI, DOMOVINA, BOG — Pesmi Ludvika Ceglarja. Cena 2.— dol.

POLITIKA IN DUHOVNIK — Zanimivo domače pisana avtobiografija pokojnega izseljenskega duhovnika Msgr. Ignacija Kunstlja. Cena 2.— dol.

PERO IN ČAS I.— Izbor iz pisanja Mirka Javornika od 1927 do 1977. Obsežna knjiga 529 strani. Cena 15.— dol.

NAŠ IN MOJ ČAS — Zbirko študij etničnih in kulturnih vprašanj je napisal filozof Vinko Brumen v Argentini. Cena vezani knjigi 13.— dol., broširani pa 10.— dol.

ANTOLOGIJA SLOVENSKEGA ZDOMSKEGA PESNIŠTVA — Strani 280. Cena vezani knjigi 16.— dol., broširani 13.— dol.

TEHARJE SO TLAKOVANE Z NAŠO KRVJO — Izjava prič o teharskih dogodkih po vojni v letu 1945. — Cena 2.— dol.

V ROGU LEŽIMO POBITI — Napisal Tomaž Kovač, priča pokola tisočev po vojni v letu 1945. — Cena 2.— dol.

(Dalje na notranjih zadnjih platnicah!)

NEKATERI mi še vedno sporočajo, naj zanje vendar ponovno natiskam naslov na ovitku MISLI, ker "ga poštar ne vidi in popravlja z roko". Kot upravnik sem že enkrat prej omenil, pa naj spet: tisto ne dela poštar, ampak uprava MISLI pred razpošiljanjem nove številke. Zadnji čas ni šlo drugače. Vsa ta leta od prevzema MISLI (1972) sem uporabljal za razmnoževanje naslovov kaj pripravi ponski strojček. Je pa žal začel nagajati in ob iskanju nekoga za popravilo sem zvedel, da podjetje v Avstraliji nima več svojega zastopnika. Tako sem tudi zaman poskušal kupiti matrice za nove naslove, ko mi je zaloga pošla. Obledela in domala nečitljive naslove sem moral začeti popravljati z roko, kar vzame tudi dosti časa. — Tako mi ni preostala druga pot kot nabaviti upravi nov adresograf — tokrat je nemške znamke. Seveda pa bo treba zanj prepisati vse naslove naročnikov, kar ni malenkostno delo. Za ta mesec sem pripravil naslove viktorijskih naročnikov, za prihodnje številko bom dodal naslove N.S.W. in končno ostale. Pa bo spet mir za nekaj časa, poštarji pa tudi bolj zadovoljni.

Tako je pri MISLIH vedno kaj, da napravi življenje "zanimivo"...

— Urednik in upravnik

VSEBINA + Mesec novih maš — stran 161 + Zgodba pšeničnega zrna — stran 162 + Če bi še enkrat živel . . . — jz v Družini — stran 163 + Z očesom ni nekaj v redu — Kahlil Gibran — stran 164 + Kdo ga prodaja? — e.t. v Svob.Slov. — stran 165 + V hercegovskem Korintu (Dva dneva v Medjugorju) — nad. in konec — Alojz Rebula — stran 166 + Injekcije sreče — Dr. Anton Trstenjak — stran 170 + "Ne jokaj, Miškica!" — J. L. — stran 171 + Izpod sydneyjskih stolpov — P. Valerijan — stran 172 + Izpod Triglava — stran 174 + Božja beseda — "Drugi Kristus" — stran 176 + Adelaidski odmevi — P. Janez — stran 178 + Pesem dveh src — roman — Florence L. Barclay — stran 179 + Naše nabirke — stran 179 + Planinska — pesem — Marjan Perko — stran 180 + Slovenska pesem med nami — D. C. — stran 182 + P. Bazilij tipka . . . — stran 184 + Z vseh vetrov — stran 186 + Kotiček naših mladih — stran 188 + Križem avstralske Slovenije — stran 189 + Tudi skozi stisnjene zobe se da zbijati šale . . . — stran 192.

Mesec novih maš

V MESECU, ki sledi mašniškemu posvečenju in je v znamenju novih maš, skoraj ne moremo mimo misli o duhovniškem poklicu. V letošnji novomašni številki "Družine" sem našel "Pismo zdomskega župnika ob letošnjih novih mašah" ki ga je sicer podpisal neki M. iz Nemčije, pa bi bil prav tako lahko izpod peresa urednika MISLI. Tudi on je "zdomski župnik" in njegove misli o novomašnikih se bistveno prav nič ne razlikujejo od tukaj podanih:

Najpraznik sv. Petra in Pavla v Sloveniji škofje posvečujejo novomašnike. Leta 1973 je bilo v Sloveniji 65 novomašnikov, letos jih je 24. Te številke nam govorijo, kako smo vedno bolj prepričani, da je duhovniški poklic odveč.

Le čemu nam je duhovnik danes še potreben? Saj tako nič ne dela. Zjutraj (ali pa zvečer) mašuje, potem pa je ves dan prost. Ali ni to za današnjo družbo, ki terja, da damo vse od sebe, le nekoliko premalo? Bolj koristno bo, če si mlad človek izbere poklic, ki bo družbi dal kaj koristnega, pa tudi sam bo lahko kaj ustvaril.

Imate prav, duhovnika skoraj ne potrebujemo. Vsaj tako bi lahko rekli za naše področje. S svojo navzočnostjo nas priganja k maši. Sredi velemesta in to kar popoldan! Nemogoč človek, brez posluha za naše potrebe! Potem pa še muči naše otroke z veroukom in slovenščino. Pusti naj nas pri miru! Laže živimo, če ne vidimo črne suknje, če nimamo stikov z njim. Sicer pa tako ni priporočljivo imeti z njim preveč zvez, saj je treba potem marsikje odgovarjati, čemu se družite s tem parazitom.

Fantje, ali vas ni škoda, da boste za to zapravili kariero in toliko sijajnih življenjskih priložnosti? Tako vam bodo rekli vsi, celo tisti, ki so krščeni, poklicani v božje kraljestvo, a stojijo ob strani.

SI ŽE SLIŠAL zgodbo o nekem pšeničnem zrnu, ki se je skrilo v žitnici? Ni hotelo biti vsejano. Ni hotelo umreti.

Nikoli ni postalo kruh. Nikoli ni prišlo na mizo. Nikoli ni bilo blagoslovljeno in razdeljeno. Nikoli ni darovalo življenja in veselja.

Nekega dne pa je prišel v žitnico gospodar. Očistiti je hotel shrambo za novo žetev. S prahom in vsem, kar se je v teku leta nabralo v žitnici, je pometel proč tudi pšenično zrno. Končalo je brez sadu.

JEZUS PRAVI: Če pšenično zrno ne pade v zemljo in ne umrje, ostane samo. Če pa umrje, obrodi obilo sadu.

Fantje, hvala Bogu, da ste se odzvali božjemu klicu! Saj duhovniški poklic je izmoljen. Leta 1973 je ljubljanska stolnica vsak četrtek molila za duhovniške poklice. Bila je skoraj polna. Danes tudi moli, a število molilcev se je zmanjšalo za polovico – enako pa tudi število poklicev.

Izmoljeni ste, postavljeni in poslani v svet krivic in nasilja, da z daritvijo svete maše vzpostavljate ravnotežje med krivico in nasiljem na eni strani ter božjim zadoščevanjem na drugi strani.

Ne maramo vas . . . Za nas ste preveč živa vest . . . Vendar vas potrebujemo . . . Da ne propademo.

Vztrajajte v svetosti in nam posredujte Boga! Pri maši, pri verouku, pri bolnikih in pri obiskih v družinah. Tudi če pri teh obiskih lepo teče kriminalka na televiziji naprej, nič za to. S svojo navzočnostjo boste vsaj za trenutek prinesli v družino Boga.

Potrebujemo vas tudi za slovesnost prvega svetega obhajila, za birmo in poroko in – gorje, če vas ne bi bilo pri pogrebu! Takrat namreč spoznamo, kako prazen in nesmiseln je lahko svet brez duhovnika, ki s svojo navzočnostjo priča o Bogu. Zato vam kličemo: Dobrodošli, hvala, da ste se odzvali božjemu klicu!

Hvaljen Bog,
Gospod veseljstva.
Po Tvoji dobroti
smo prejeli
ta kruh.
Tebi ga prinašamo:
sad zemlje
in dela
človeških rok –
naj nam postane
kruh življenja!

Že pred nekaj leti sem v DRUŽINI bral tale pogovor z dvema, ki sta bila novomašnika pred mnogimi mnogimi leti. Danes niti ne vem, ali sta še med živimi — pa to ni važno. Tudi imeni nista prav nič važni — takih Kodermacev in Potekov je kar precej, četudi jih ne srečamo na vsak korak. Pač spadata v vrsto, ki je — vsaj v našem času — vedno krajša in redkejša. En vzrok več, da je ta preprosti a kaj poučni razgovor vreden ponatisa.

ČE BI ŠE ENKRAT ŽIVEL...

ALOJZIJ KODERMAC bi hotel spet postati duhovnik; ljubil bi slovenski narod, ki je moral toliko pretrpeti; gradil bi spet cerkve, kjer bi se ljudje zbirali k molitvi; še bi otrokom in odraslim pomagal k veri, upanju, ljubezni; šel bi med ljudi, jim postal brat in prijatelj; bolnikom bi prinašal Kristusovo tolažbo, jim govoril o Križu, vsem bi oznanjal: Kjer je ljubezen in dobrot, tam je Bog; o vstajenju vseh za Življenje, ki mu tozerno ni nikdar kos.

Briška zemlja je praznovala. Nedelja je bil v znamenju česenj. Napisi so se povsod ponujali. Nebo je ognjeno pekilo. Pločevinastih škatel je mrgolelo. Narod je imel svoj praznik. Že na predvečer je Kozarec bil na svojem zmagoslavnem pohodu.

Kodermacu ni bilo do hrupa. Ostal je v svoji sobi, župnijskem domu v Vipolzah. Kramljala sva o "tistih časih", ki se ne bodo več vrnil, o prehojeni duhovniški poti, ki je dolga šestdeset let, Hruševju, kjer ga je "božja dobrot" navrgla briški zemlji, o bratu Izidorju, štirinajstem otroku iz Kodermaceve družine, ki je postal oče kapucin in že štirideset let misijonari v Braziliji...

V VSAKEM KAMNU SRČNA KRI

V šestih debelih zvezkih so zapisani njegovi spomini. Dejanja oznanjajo človeka. V Volčanskih Rutih je zgradil cerkev sv. Florijana, v Selih cerkvico Marije Magdalene, na Mengorah Marijino božjepotno cerkev, v Volčah prenovil farno cerkev sv. Lenarta, pokopališko sv. Danijela, v Ponikvah na Tolminskem...

Škofu posvečevalcu v Ponikvah pove v verzih:

Vse pretkano je s trpljenjem,
v vsakem kamnu srčna kri,
v tramih, strehi znoj in žulji:
delo dolgih, težkih dni!

"Rad sem bil duhovnik. Hvaležen sem materi, da mi je izprosila poklic. Najbolj sem ponosen na leta, ko se je bilo treba boriti za vero, narodnost, dom. Duhovnik je bil vselej steber slovenstva, narodnosti. Drugih voditeljev sploh bilo ni. Slovenski jezik in narodna zavednost se je krepila le v cerkvi. Tam smo se zbirali k maši; molili in peli smo slovensko."

Bric Kodermac je že šestdeset let duhovnik. Letos je imel biserno mašo. Srečen se je vračal na postaje, kjer je dajal svoje življenjske moči. Na spominsko podobico je zapisal:

Hruševje — zibelka,

Vipolže — prihod domov k Očetu!

Nikamor ne odhajamo. Samo prihajamo. Z devizo vere k veliki Prihodnosti — ponos veroučnih.

"Veš, če hočeš ostati duhovnik na pravem tiru, potem moraš veliko moliti. Za slovo ti povem: Če bi še enkrat živel, bi hotel postati duhovnik!"

GRADIL SEM NEVIDNE MOSTOVE

"Koliko let duhovnik? Dolgi 46 let! sem ti rekel. Vesel in srečen sem bil vedno, da me je Bog poklical za to službo. Čemu imate mladi probleme? Če imaš smisel za deset ljudi — poroči se; če imaš smisel za sto ali tisoč ljudi — postani duhovnik! Tako smo včasih rekli. Veliko farno družino imam. Vsi so moji bratje, prijatelji, otroci. Vse jih povezujem z Bogom in sam sem v molitvi združen z njim. Kaj še hočeš lepšega? Plemenitejšega? Bolj božjega? Duhovnik je

graditelj nevidnih mostov, odločilnih za vse drugo. Kmalu se bom začel ukrivljati pod težo let, a povem ti: če bi še enkrat živel, bi hotel spet postati duhovnik! . . .”

Pankracij Poteko domuje v lepem kotičku slovenske zemlje — Studenice pri Poljčanah. “Majhna fara je to, zame pa domač svet. Krstil sem te ljudi, pripravljaj jih na prvo obhajilo, birmo, poroko, premnoge pa sem že pospremil k večnemu počitku. Ni veliko duš tukaj — okrog 950. Bolj na robu smo tukaj. Prej je bilo več ljudi. Krščeni so vsi. Ali pa so tudi vsi verni. Nevere jih nisem učil. Trije od tod so postali duhovniki, četrti je na vidiku. Naprej pa ne vem, kako bo.”

Ste bili vedno zadovoljen, obrobnik, tu v tem kraju? Mene je osvojila ta vaška idila, kakor hitro sem padel vanjo. Tam blizu cerkve dihi starodavnost, samostan z zaprtim dvoriščem, koder so se nekoč sprehajale sestre magdalenke. Zraven bistra studenčna voda.

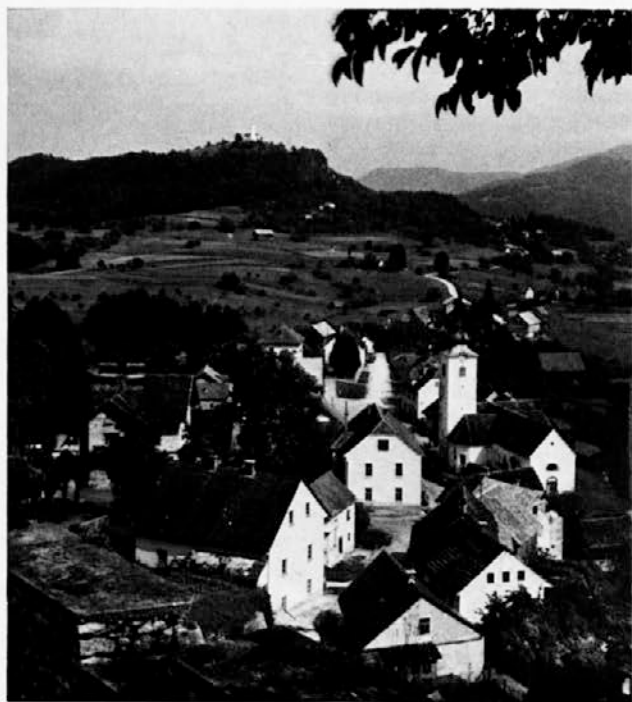
“Ne bi si več želel od tod. Tih kot je tukaj, moja stalna duhovniška postaja. Kakšnih posebnih načrtov nikdar nisem imel, le da bi kot duhovnik izpolnil svojo dolžnost. V sredi teh dobrih studeniških ljudi sem srečen. Kaj lepšega si sam ne bi mogel izbrati.”

Holandski katekizem je na vaši knjižni polici. Ste iskalec novih poti? Novih pogledov?

“Toliko so o njem govorili. Mnenja so se isknila. Človek je radoveden. Ustvariti si moraš lastno mnenje. Ne klatim rad okrog s kritikami, toda na uho povedano: Nekaj manjka v tej knjigi, ni pravega duha. Tudi se porajajo novi katekizmi. Zame je bil super tisti za prvi razred s Kregarjevimi slikami. Čudovit sistem. V novih ni dovolj pregleda, premalo je sinteze . . .”

Pankracij je že v letih. Novostim v Cerkvi se z veseljem prilagaja. “Spremenjeni obredi ustvarjajo enkratno molitveno ozračje. Vsaka maša postaja doživetje, duhovnik postaja vedno bolj za ljudi in med njimi je srečen.”

jz

PLANINA
pri Sevnici

NEKEGA DNE je reklo oko: Za temi dolinami vidim v modrikastem ozračju neki hrib. Ali ni krasen? Uho je prisluškovalo in reklo čez čas; Kje je kakšen hrib? Jaz ne slišim nobenega. Nato je dejala roka: Zaman poskušam, da bi ga zgrabila. Ne najdem nobenega hriba. Še nos je pripomnil: Ničesar ne duham. Tu ni nobenega hriba. Tedaj se je obrnilo oko v drugo smer. Ostali so razpravljali dalje o tej čudni prevari. Končno so prišli do sklepa: Z OČESOM NI NEKAJ V REDU!

Kahlil Gibran

Kdo ga prodaja?

STAR pregovor pravi, da "orožje nabija hudič". Danes bi k temu izrazu morali postaviti še vprašanje: A kdo ga prodaja?

Trgovina z orožjem je v sodobnem svetu postala ena najbolj dobičkanosnih opravkov. In prav dobiček je glavna postavka tega delovanja, medtem ko vsi ostali činitelji, vsi pomisleki preidejo v ozadje. Ne bomo na tem mestu razpravljali o morali ali nemorali tega delovanja. O tem nenehno govori Cerkev, in tako prejšnji kot sedanjí papež neprestano rote človeštvo, naj vendar neha trošiti denar za orožje in ga nameni za odpravo lakote, za graditev šol in bolnišnic. Seveda so vse te opombe in prošnje zaman.

Ustavimo se ob zadevi trgovine orožja, spričo za-pleta, ki se je nedavno odigral v Brazilu. Četvero letal je pristalo na dveh brazilskih letališčih na poti v Nikaragvo. Peljalo je tovor iz Libije v omenjeno srednjeameriško državo. Uradna omemba tovara je pisala o zdravilih in zdravniškem orodju. Brazilskim oblastem pa se je vsa zadeva zdela čudna, zato so izvedle preiskavo. Ta je pokazala, da namesto zdravil letala prevažajo — velike količine orožja.

Polemika, ki je nastala, je odmevala od Washingtona do Moskve. Prvič: prevozna letala so bila trije ljušini in en Herkul C-130. Orožje je bilo polovico sovjetskega izvora, druga polovica pa severnoameriškega. Tovor je uradno pošiljala libijska vlada, ki ga je seveda prejela od ameriških proizvajalcev in od sovjetske vlade.

Nikaraška vlada je najprej zahtevala, naj se ji orožje izroči, ker je njej namenjeno (nujno ga potrebuje za boj proti gverili, ki ogroža sandinizem). Libijska vlada je s svoje strani menila, da ni nobene zapreke, da prodaja orožje pač komur hoče. Res, a za prevoz preko ozemlja neke države, je treba dovoljenja pristojne vlade. Poleg tega je razumljiva skrb, ki zadeva sovjetsko orožje. Kaj pa je z ameriškim? Kje ga je sploh Libija dobila, ko so odnosi med obema državama vendar bolj kot kritični?

V vso zadevo se je vmešala tudi ameriška obveščevalna organizacija CIA. Toda kako da ni vso stvar odkrila že prej, ko je orožje zapustilo ameriško ozemlje na poti v Libijo? Tako je bilo po vsem svetovnem časopisju polno podatkov o sličnem tihotapljenju orožja z države v državo. Kako orožje zapadnih sil služi dobro v rokah levičarskih vlad in tudi marksističnim gverilam. A kako, da se te pošiljke ne preprečijo že takoj na začetku te verige tihotapstva? Saj je vendar znano, kje se nahajajo tovarne orožja. In nekaj kon-

trole ima vendar vsaka vlada lahko nad tem, kam se orožje pošilja in kakšno uporabo bo imelo enkrat, ko dospe na cilj.

Preveč vprašanj za to zamotano zadevo. V ozadju vsega vidimo pač tisto grozno pomanjkanje etike, pomanjkanje morale, ko je vladam prav vseeno ena ali druga stran, glavno pri tem je, da v blagajne pri-teka določeno število izkupička.

Nekaj podobnega se je zgodilo za časa malvinske vojne. Angleški parlamentarci so se zgražali nad dejstvom, da je Libija poslala orožje Argentini. Niso pa omenili, da je Anglija sama nekoliko prej prodala Argentini več bojnih ladij, da so angleški kapitalisti tudi udeleženi pri francoski tovarni, ki izdeluje rakete Exocet, in da je Anglija sama med prvimi, ki prodaja ogromne količine orožja nerazvitim državam, kjer so oborožene sile sijajno opremljene, medtem ko ljudje umirajo zaradi lakote, žeje, nalezljivih bolezni in pomanjkanja vsaj osnovne vzgoje.

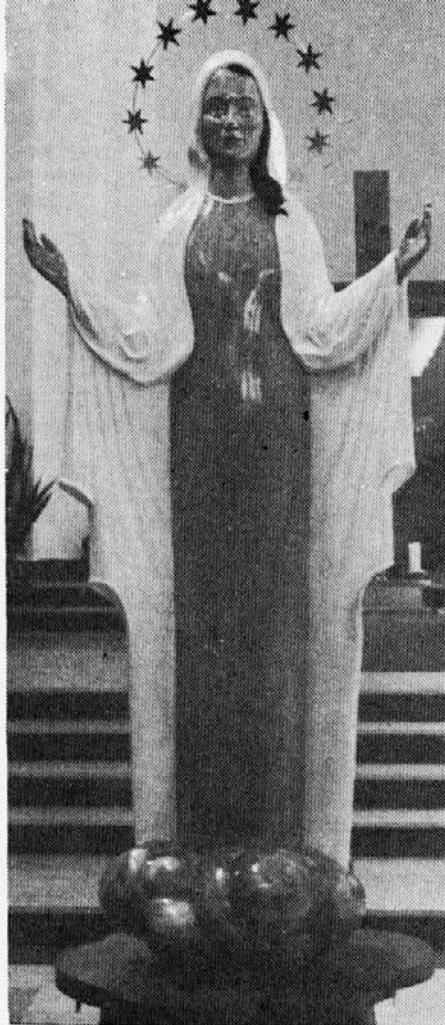
Kdo ga prodaja? Za določen denar je danes lahko kupiti katerokoli smrtonosno orožje. Posamezniki, skupine in države. Vedno se najdejo ljudje, ki ne vprašajo kdo ali zakaj. Daj — dam! Morala je za v zakristijo. Žalostno je ob tem, da za temi ljudmi stoje države, vlade, ki vedo kaj se dogaja, pa zaradi lastne koristoželjnosti ne-store ničesar, da bi to preprečile.

Kdo ga prodaja? Vprašanje trgovine orožja je eno težkih vprašanj toliko opevanega svobodnega in krščanskega zahoda. Tistega zahoda, v katerem krščanstvo trpi na posledicah najprefinjenega načina preganjanja, in kjer je svoboda vedno bolj podobna "svobodi kurnika".

Kdo ga prodaja? Ves svet ve kdo, pa nihče ne pre-makne prsta, da bi se položaj vsaj malo spremenil. Preveč interesov je vmes, kajti industrija orožja je med petimi največjimi industrijami na svetu, med petimi najbolj dobičkanosnimi prekupčevanji, in je razpasla svoje mreže po vseh državah sveta. Od časa do časa se razve o podkupovanju oficirjev, ministrov, ali celo „kronanih glav“, pa se na vse tisto le prekmalu pozabi. Medtem pa se sijajna "trgovina" mirno razvija naprej. . .

Vrnimo se na začetek: na oni star pregovor. In bomo kaj hitro našli razlago, zakaj je na svetu tako, kot je. Ker človeštvo pozablja svoje duhovno bi-stvo in je pripravljeno za trideset kovancev prodati karkoli in kogarkoli. In orožje pri tem ni izjema. Nasprotno: je ena najbolj zaželenih poslastic modernih Judežev.

e. t.

Marijin
kip v
medjugorski
farni cerkvi,
kjer se
dan na dan
zbirajo
verniki
domačega
kraja in
od vsepovsod

Ko se s Štefanom spustiva nazaj čez večerno polje, se nama pridružita starejši moški in ženska. Ni kaj spraševati, ali verjameta v Gospo: tukaj verjame še kamenje. Sprašujeva o nečem drugem: o nekakšnem postu, ki naj bi se ga držali Medjugorci. In tukaj stopiva iz samoupravljalne dobe v praksičansko, ko zveva, da se več kot polovica ljudi v teh vaseh ob petkih posti ob kruhu in vodi.

“Vi tudi?” vprašam dobrovoljnega možakarja.

Postil se je eno leto. Ni bil ravno hec, prizna z nasmeškom. Tako bo prihodnje leto omilil svoj post — postil se bo ob kruhu in rakiji . . . Žena pa jo bo neustrašeno rezala naprej ob kruhu in vodi.

Ko mož zve, da stanujeva v hotelu, ogorčen reče: “K meni pridita spat!”

“Vas ne zadene globa 60.000 din, če koga prenočite?”

“Na svojem domu sem jaz gospodar in amen!”

Računava, da bova nocoj prisostvovala videnju, zato sva v cerkvi že pol ure pred tem, kar bi danes v

V

DVA DNEVA
V MEDJUGORJU

hercegovskem

ALOJZ
REBULA

Korintu

Tu je nadaljevanje in konec zanimivega opisa obiska v Medjugorju, ki ga je v tržaški Mladiki objavil pisatelj Alojz Rebula. Res izredno doživetje, vredno njegovega peresa in našega razmišljanja.

kraju, ki je že kmalu pol stoletja pod marksistično oblastjo, komaj uspelo kakšnemu Janezu Vianneyu: da se namreč v tem jugoslovanskem Arsu vsak večer cerkev napolni, da zmoli “krunico” (rožni venec) in litanije, da prisostvuje dolgi maši s pridigo in s pesmi, da potem še prejme blagoslov za bolnike — vsega skupaj celi dve uri in pol v mrzli cerkvi . . .

Čakava zastoj. Prepočasi slediva vidcem v zakristiji, ko pride ura prikazovanja, tako da nama zaprejo vrata pred nosom. Pa jutri.

Sicer pa sem jaz potem poplačan z nekim drugim prikazovanjem.

Recimo z eno od hiš v Pavlovem Korintu, kamor me popelje Štefan, dva tisoč let nazaj.

Pozdravljanje. Objemanje, ko družinski člani drug za drugim skopnevajo pod Štefanovimi krpanovskimi rokami. Večerja.

Ja, večerjati je treba tu, naj še tako zatrujeva, da imava v hotelu polpenzijo, z zajtrkom in z večerjo, petinpetdeset tisoč na dan.

Kako, da ne govorijo grško, ti hrvaški Korinčani?

Oče, gastarbajtarska možatost, z navihanim nasmeškom. Mati, svetlobna vedrina, diakonisa 20. stoletja. Sin, hrupna prisrčnost nad športnimi brčicami. Snaha, tiha finesa z globokimi očmi. Najmlajša hčerka, še otrok. Drugi sinovi so poročeni.

Zijam v ta hercegovski Korint: ena od hiš, kjer je doma oni binom — kruh in voda. Tudi mlada zakonca da sta za to? Ja, on kot precizni mehanik, ona kot rentgenologinja, oba prebijeta svoje petke v službi v Mostarju ob kruhu in vodi. Da to ni nič posebnega.

In to v hiši, ki ni kakšna mrzka asketska stradalnica. Ob poroki tega domačega sina so na primer imeli 300 gostov, zaklali so 20 ovac in 5 svinj, popili 200 litrov vina, 50 litrov radenske in 50 litrov rakije . . .

Z isto širino, s katero so pred leti darovali za novo

cerkev: 5 milijonov, kakor vse hiše v Medjugorju . . .

Na prizganem televizijskem ekranu, ki pa ga nihče ne gleda, se prikaže obraz Miroslava Krleže, s svojo goethejevsko držo. Tistega Krleže, ki je leto pred smrtjo izjavljal, kako mora jugoslovanska kultura izradirati iz sebe antiko in krščanstvo. In ki je nekaj dni dni pred smrtjo izjekljal Matvejeviću: "Sem totalno na kahli . . ."

Ubogi Krleža . . .

Sreda 29. decembra 1982

FRANČIŠKAN, ki naju sprejme zjutraj v župnišću, bi s svojim finim intelektualnim videzom lahko bil recimo profesor fizike.

Odgovarja brez iht, brez sledu fanatizma, z mirom človeka, ki ima opraviti z dejstvi, ki so na očeh vsem.

To so na primer: 180 doslej registriranih ozdravljenj, ki presegajo možnosti medicine, od poškodb do tumorjev.

"Od 10 primerov, ki sem mu jih pokazal, mi je zdravnik, član lurske medicinske komisije, rekel: Trem bi mednarodna komisija takoj priznala značaj čudeža."

Vsekakor ozdravljenju tiste ženske, ki je čisto mrtvoudna (padla je bila s tretjega nadstropja) vstala z nosil sredi cerkve in potem prehodila 5 kilometrov do Čitluka.

"Kako pa je s psihofizično kondicijo otrok?"

"Popolna psihična normalnost pri njih in pri starših. Petinsedemdeset odstotkov naših duhovnikov ne bi znalo na vrsto teoloških vprašanj odgovoriti tako, kakor odgovarjajo ti otroci."

"So torej povsem normalni otroci?"

"Mali Jakov je v svojem navdušenju za nogomet vprašal Gospo celo, kdo bo zmagal na neki tekmi, Hajduk ali Dinamo. Nakar se mu je Gospa seveda nasmejala."

"Odgovarja na vsa vprašanja? Pri videnjih ji menda nastavljajo listke."

"Na politična vprašanja ne odgovarja."

"To bi se reklo, da je obzirna do jugoslovanskega političnega sistema."

"Prav tako ne odgovarja na vprašanja o usodi pokojnih," povzame pater. "Jaz sem zastoj želel zvedeti, kaj je z mojim bratom, ki je zginil ob koncu vojne. Razen če sama od sebe pove, kakor je eni od vidkinj, ki ji je bila umrla mati, da je njena mati zveličana."

"Je bilo kakšno sporočilo za papeža?"

"Eno tajno in eno javno."

"Javno?"

"Nasvet, naj se ne obrača samo na kristjane, ampak na vse ljudi. Sicer pa čemu naj vam odgovarjam jaz, ko je zdaj vstopil najboljši poznavalec medjugorskih dogodkov, kar jih premoremo . . ."

Mlajši moški v civilu, s kravato, z znanstveniški očali: frančiškan, profesor biblične grščine na teološki fakulteti v Sarajevu. On prevaja Pavla v hrvaščino, jaz v slovenščino. To je nekako tako, ko da se najde ta bratranca.

Medjugorske dogodke spremlja od prvega dne. Kakšnih dvajsetkrat je bil tu, spraševal, intervjuval, se dokumentiral. O tem ima napisan rokopis knjige. Čez kakšen mesec pojde v tisk.

"Vaš dokončni vtis?" vprašava.

"Če je Lurd avtentičen, je avtentično tudi Medjugorje. Če pa Lurd ni avtentičen, je Medjugorje avtentično," se glasi lapidarni odgovor.

In nama kar stoje navrže vsebino posameznih poglavij v knjigi, v kateri je tudi teološko pretresel dogodke, ki jih razčleni v naslednje sporočilo: 1) vera 2) spreobrnjenje 3) molitev 4) post 5) mir.

Zveva še, da sredi januarja pričakujejo iz zapore župnika Zovka.

In zdaj na Križevac, skozi to burjasto sončavo, ki riše Medjugorje v rdeče-zelen akvarel.

Pred časom je civilna zaščita branila na to golo kopo, kakor je branila na bližnjo Crnico, kjer se je vse skupaj začelo. Zdaj, v tolerantnejšem vzdušju — v dveh dneh nisem videl policaja v Medjugorju — jo svobodno reževa čez polje proti Vasiljevićem, zaselku pod hribom. Priznam: oči mi od časa do časa nehoti zašvigajo tja gor. Ne ravno tako kakor oni lisici v pravljici, a vendar. Zastoj: drugi so menda videli tam celo ponovitev fatimskega astronomskega čudeža, zame pa cementni križ tam na vrhu ostaja cementni križ. Tako tudi za Štefana, čeprav že četrtrič gleda tisti spomenik na sveto leto 1933. Sicer pa je tu ženska, starejša, ki na vprašanje, ali je kdaj videla kaj na hribu, nekam odljudno — prva odljudnost v Medjugorju! — odkima.

Klanec, diagonalno se vzpenjajo skozi divjino kamenja in trnja, na ovinkih križi iz preprostih vej, v zaznambo postaj križevega pota. A ko se vzpenjava, razgled postaja tako lep, da naju nekajkrat iztrže iz kalvarijskega razpoloženja.

Tam daleč sever ves bel od snegov nad nevidnim Mostarjem, spodaj prostrana planota z lisami vasi, pod nama nežna geometrija medjugorskega polja, z belim žariščem cerkve z dvema zvonikoma.

Vrha pa se ne moreva naučiti. Burja je predivja, na kakšnih 80 km na uro. V zavetju za cementnim podstavkom križa pomalicava in se spustiva navzdol.

Še en pogled: Medjugorje bi bilo zaslužilo kakšen onstranski obisk že pred petdesetimi leti, če je na ramah znosilo ves ta cement, kar ga je v podstavku in v križu.

Malo nad vzhodjem srečava še mlajšega moškega in žensko, ki niti ne skrijeta rožnih vencev. Iz Avstrije prihajata, žena je Slovenka, mož Nemec, zdravnik.

Tu sta drugič, že onkraj vsakršnih dvomov o Gospe. Nemeč si sploh potegne z roko ob vratu: dal bi si odrezati glavo. In povesta, da se bo zadnja skrivnost, deseta, tikala vsega človeštva in da bo strašna. In da je Gospa rekla otrokom, da je to zadnjič, ko se prikazuje na zemlji.

Tu smo seveda že na meji nepreverljivega. Treba bi bilo vprašati vidce. A tudi če bi potrdili, bi ostalo dejstvo, da je Kristus zamolčal kaj celo apostolom...

"Gospa ima posebno nagrado za vsakega, ki pride sem," s to besedo Avstrijca povzameta vzpon.

Spodaj v vasi starejši mož brklja za hišo ob nekakšnih gredah, na katerih se cefra polivinilasta streha, pod katero se je sušil tobak, strupeni blagoslov te zemlje. Pridela ga do 15 stotov. Da, tistole je Križevac: on je v četrto ure na vrhu, kajpak po vertikali, ki jo pozna samo on. Tistih 50 let, kar stoji na njem križ, medjugorsko polje praktično ni videlo toče.

Odveč je otipavati v določeno smer: kdo sploh ne verjame tu? Menda na tihem verjamejo celo člani ZK.

"Bi kaj popila?"

Zahvaliva se, čeprav imava čas. Saj je pitje tudi v tem, če si v tem soncu paseš oči po vrtovih, po kakšnem starem hlevu, po grmih s čudnimi škrlatnimi sadeži, po osliču, ki prihaja, bisagasto natovorjen z dračjem. Pot zavija pod hribom proti Bijakovičem: na tej strani je Crnica zelena od brinja, a znamenita bela lisa je tam naprej, sredi čiste kamenite divjine.

Bijakoviči — cela vas je menda jokala, ko je v lanskem poletju policija odpeljala otroke. Kaj je bilo potem z njimi v Mostarju, bi bilo zanimivo zvedeti. Menda so morali celo skozi mrtvašnico. Pa je ob nekem mrtvecu mali Jakov hrabro dvignil roko v znamenje križa: "Bog daj mir tvoji duši, ti mrtvec!"

Ne misliva na Crnico. Tja gor naju povede slučaj. Slučaj s posvaljkano kapo, ki pogleda z nekega ganka v Bijakovičih, ko greva skozi vasico: "Pridita!"

Oče dveh, ki sta videli Gospo.

Nekaj prisrčno pršečega iz ustrojene kože in gnilih zob: tipičen mali človek tega Krasa, ubornejšega od našega.

Hoče nama pokazati tja gor. Potem sploh pozabi, da bi se vrnil. Gre naprej in začne samoumevno moliti v to strahotno kamenje klasično medjugorsko molitev—sedmerico očenašev, zdravamarj in častbodi. Dokler ne pade na kolena sredi neke razkopanine, kamor je zasajen križ: kraj prvega prikazovanja.

V skupini otrok je bila tudi njegova mlajša hčerka. Drugi dan ji žena ni pustila na hrib, češ da je bilo dovolj, da je šla starejša, Marija. Ni hotela biti ob obe hčerki. Bila je namreč prepričana, da bodo otroci li-

Podatek se mi zdi važen. Dokazuje, da Bijakoviči še daleč niso sprejeli prikazovanj v kakšni mistični evforiji. Vsekakor je tako mlajša hčerka videla Gospo samo enkrat in potem ne več, medtem ko je starejša, Marija, ena od vidcev.

Doma nama mož razkaže ne samo svoj ovčjak, ampak tudi sobo, kjer spi Marija, kadar se konec tedna vrača iz šole v Mostarju. V kuhinji vidiva ono mlajšo, ki je bila pri prvem prikazovanju. Od nasmejane deklice ne zveva kaj več kot to, da je bila takrat Gospa daleč, da je bila vsa bela, kakor labod.

Ne da bi se prej sporazumela, ponudiva s Štefanom možu vsak svoj desetisočak, saj je moral kar kakšnih 20 minut z nama navkreber skozi divjino. A kakor je mož prej dajal vtis rahle evforičnosti — Štefan je nekaj sklepal iz buče vina na mizi — tako je zdaj glede denarja nedostopen: za nobeno ceno!

Če v Medjugorju gre za eno samo halucinacijo, potem je ta brez smisla za profit. Enako alergijo do denarja namreč kažejo tudi vidci, začeni z malim Jakovom.

Srečanje sredi že mračnega se polja je drugačno.

Mladenič z brčicami, ki prihaja proti nama, bi lahko bil kakšen nogometaš, ki prihaja s treninga. Pa ni: prihaja iz službe v bližnji vasi, avto je pustil na cesti. Pa tudi preresnoben je za nogometaša.

"Kaj je tisti stožčast hrib tam na zahodu?"

"Biokovo," reče z nekakšno melanholijo v očeh.

Pred pol leta se je oženil. Misli je v Ameriko, za služkom. Pa je nekaj usekalo v njegovo življenje: prišla je Gospa. In njegove vrednote so se prekucnile. Nikamor ni šel. Zdaj mu je dobro v tem kamenju...

Naj zapišem, da mi je tisti pogovor na kolovozu med hrastovim gozdičem in vinogradom pomenil skoraj več kakor samo prikazovanje, ki sva mu nocoj s Štefanom prisostvovala v zakristiji?

Da morejo halucinacije tako zarezati v privid dolarev in v življenjsko izbiro?

Tokrat si s Štefanom seveda nisva pustila uiti prikazovanja. V zakristiji so bili še: neki frančiškan, mlada nuna, ki je v kotu ob nekem aparatu uravnavala jakost glasu Jakovu, ki je v cerkvi molil rožni venec, avstrijska zakonca ter monsignor iz Verone, znan na božni pisec, ki pripravlja knjigo o Medjugorju, pa je že drugič tukaj, in sicer s fotografom.

Izpred oltarja, kjer so doslej sedeli, stopijo v zakristijo trije vidci: kot vrtavka živahni Jakov v temnoplavi bundici, resni sloki semenišnik Ivan v lepi plavoderči bundi, sproščena Vicka v beli volneni majici, ki jo dela še bolj žensko. Drug ob drugem se ustopijo ob steni, ki ločuje zakristijo od prezbitarija. Na levi Ivan, na desni Vicka, med njima drobščasti Jakov. Ko se vrata zaprejo, so velike minute, od katerih živi Medjugorje, tu. Zavidam Italijanu, ki bo s svojega mesta pri-

vratih lahko videl v obraz vsem trem, predvsem najbližji Vicki. Jaz jih bom lahko gledal samo v hrbet, ker sem za njimi. Točneje: za Jakovom, medtem ko je Štefan za Ivanom.

V napeto, a vendar nič halucinatorično tišino se oglasi Vicka. S stvarnim dekliškim glasom začne moliti običajno medjugorsko sedmorico. Kolikor sem bral o tem, jo prikazovanje navadno prekine v drugi polovici. Tokrat, na ta 29. december 1982, vsi trije padajo na kolena že ob začetku četrtega očenaša. Po tem, kar mi je Štefan pripovedoval, naj bi padali v sekundi kakor spodkošeni: meni se tokrat zdi, kakor da bi poklekli sicer nagleje, a z normalnim zgibom. Zakristija okameni v negibnost, v kateri zaznaš samo vzgibavanje Vickinega hrbta, ki izdaja več kot normalno dihanje. Medtem ko namreč fanta samo gledata — Jakov, manjši, z višje dvignjeno glavo kakor visoki Ivan —, se Vicka razgovarja z Nevidno (prepričana, da jo slišimo, pa je ne). Na svoji levi zaznam pretresen moški glas v solzah. Jaz ostajam nekam suho priseben: dopuščam, da je tu Žena v vstajenjski slavi. A če res je, potem vrzimo pred to slavo sebe, družine, prijatelje, Slovenijo, Jugoslavijo, ta naš zmrcvarjen planetič . . .

"Ota naš . . ." Spet Vicka, z nič kaj spremenjenim glasom, čeprav bo zdravamarijo zdaj izpustila, ker Naslovljenka, ki jo spremlja v molitvi, ne more moliti k sami sebi. Samo častbodi bo izrekla Vicka in spet obmolnila v ekstatično zretje, a ne za dolgo. Nato zakristija spet plane v prostor in v čas, ko vidci vstanejo.

Odšla je — smo torej spet sami, ob koncu tega leta, krvavega od Falklandov in Šatile?

A kaj, če jo je vznejevoljila kakšna besedarija, kakšna literatura za Jakovom?

Vidci vstanejo, kot da nič ni. Vicka razdeljuje svetinje in odvija listke s prošnjami, ko da nič ni. Italijana to nekoliko moti, meni je nasprotno ta normalnost všeč. Mar nadnarava ne predira našega sveta kakor strela, kakor je rekel Maritain?

Mene zanima, v kakšnem razpoloženskem ključu se je odvil tisti razgovor med Vicko in Nevidno.

"La ragazza aveva un'espressione di gioia," * pravi Italijan.

Torej tudi Nevidna ni mogla biti preveč huda . . .

Kar se ekstaze tiče, se Italijan nagiba k pristnosti, saj Vicki oko ni trenilo, ko je nadnje zabliskal fotografov flaš.

"Pa vas ne moti to, da se prikazovanja ponavljajo že toliko časa?", me vpraša potem, ko se srečava v recepciji hotela v Čitluku.

Odgovorim mu nekako, da si onostranstvo lahko privoščijo vedenjski kodeksi, ki ni po našem okusu. Kričulja od Betlehema do Kalvarije že ni bila.

"S tem seveda ni rečeno, da bi si jaz dal odrezati glavo kakor oni dobri nemški zdravnik. A menim, da mi je nepojmljivo, da bi kristjan tukaj stresal kakšen cinizem. Najmanj, kar pričakujem od njega, je neko temeljno spoštovanje, če v pristnost prikazovanj verjame ali pa ne."

"No, povejte mi, kaj vas pri vsej tej medjugorski zadevi moti, če vas kaj!" sili vame Italijan, očitno na lovu za vtisi, skoraj rajši negativnimi kot pozitivnimi.

Zdaj, ko to pišem, bi tistemu radovednemu Italijanu odgovoril, da me je pri moji medjugorski avanturi motilo samo dvoje: 1. da se mi je pri izstopu iz vlaka v Mostarju strgal jermen pri novem nahrbtniku in 2. da mi je v hotelu na nerazumljiv način izginil zvezek z zapiski, ki sem ga imel ves čas v levem žepu jopiča, kolikor ga nisem držal v rokah.

Škoda, ker je bilo treba napisati to po spominu.

Opčine, 15. januarja 1983

Štirje od medjugorskih vidcev:
Marija, Ivanka, mali Jakov in Vicka

* *Dekle je imelo vesel izraz*

INJEKCIJE SREČE

DR. ANTON
TRSTENJAK

Komaj bi verjeli, da so to štiri slike iste osebe in povedo več kot vsaka izgovorjena ali tiskana beseda. Od prijaznega naravnega smehljaja do brezizraznega iskanja "sreče" namišljenega paradiža...

HLEPOTA po mamilih se je v sodobni družbi tako razpasla kakor še nikoli prej. Pravimo ji narkomanija. Ta manija je danes že kar velika skrb široke človeške družbe. Čeprav je uživanje mamil brez posebne zdravstvene indikacije menda kar v vseh razvitih državah prepovedano, se to hlepenje širi kakor nalezljiva bolezen.

Najbolj se seveda širi to hlepenje med mladino v visoko razvitih državah; prehaja pa tudi v države, ki so manj razvite in bi jim bilo bolj potrebno uživanje kruha kot mamil. Tudi pri nas se tiho širi. Podobno kakor nalezljive bolezni, ki so pod tabujem, npr. spolne, ki naj bi se jih "sramovali" in jih zato prikrivajo, da nihče prav ne ve, kdo je kdaj zbolel za tako boleznijo.

Predvsem na dve stvari bomo opozorili v tej zadevi.

Zakaj se ljudje predajajo užitkom mamil? Profesor Milčinski redno imenuje učinke uživanja mamil — umetne paradiže. Ljudje si z uživanjem mamil ustvarjajo umetne paradiže, umetni raj.

To nam daje misliti. Mamila imajo namreč to lastnost, da človeka, ki jih redno uživa, zazibljejo v prijetno razpoloženje. Človek se zaziblje v prividne podoče, z rajsko prijetnim občutjem, v katerem bi hotel ostati — do konca; kar umreti bi hotel najraje v objemu takih občutkov.

In to, pravim, nam daje misliti. Zakaj ljudje jemljejo mamila? Ker bi radi doživljali občutek sreče. In se vprašamo: zakaj je prav danes taka potreba po teh mamilih?

Kaže, da se ljudem danes huje godi kot kdajkoli prej, da potrebujejo tako nadomestilo za srečo. A je ravno nasprotno. V sodobnih (visoko) razvitih državah se ljudem bolje godi kot kdajkoli poprej. Torej bi človek pričakoval, da ne bodo čutili potrebe po posebnem olajšanju in oslajšanju življenja. In vendar! Noben užitek jim ne zadošča, čeprav imajo vsega dovolj in se dobesedno kopljejo v užitkih. Saj si mamila privoščijo prav ljudje iz "boljše družbe", ki so presiti vsega in zdaj jih lahko uteši samo še taka izredna omana. Ker noben užitek več ne zadošča, morajo seči po izrednih dražljajih.

Vedno večji mora biti dražljaj, če hočemo človeku zadostiti; nazadnje pride do stopnje dražljaja, ki je že smrtno nevaren, in do stopnje, v kateri človek podleže sli in se ji zato tudi več ne more odpovedati.

Tako je hlepenje po mamilih nehoti zgovoren dokaz človekove prapotrebe po sreči. Obenem je to hlepenje za nas ponovni, že kar pretresljivi dokaz in svarilo obenem, da "sreče" ne smemo iskati na črti količinskega stopnjevanja užitkov, ker je na tej ravni nikoli ne dosežemo, marveč zaidemo v slepo ulico.

ko ne moremo ne naprej ne nazaj: nazaj ne moremo več, ker smo že sužnji hlepenja po užitku, naprej pa ne, ker vodi v pogubo prezgodnje smrti.

Drugo, na kar nas hlepenje po mamilih — neho-te — opozarja, pa je to, da je sreča v jedru vedno le onstran vsakdanjih užitkov, nekje v docela drugem svetu, takem, ki presega vse zemeljsko, takem, ki te zaziblje v "rajsko stanje", kjer odpovedo vse mere prostora in časa.

To je stanje, ko človeka zapuste vsi čuti in je dvignjen "v deveta nebesa". Njegov JAZ se spreminja v bitje, ki je onstran samega sebe, ki je že prekoračilo Leto, reko pozabljenja, in se preselilo v kraj, kjer ni trpljenja ne solz ne bolečin — v rajske blaženosti.

To so umetni paradizi, umetni raji ali umetna ne-

besa. Sveti Avguštin piše, da človek najde srečo šele, ko presega sam sebe, ko se dvigne prek svojih zemeljskih razdalj; da je sreča v jedru nekaj transcendentnega, presežnega, kar gre prek navadnih čutov: "Kar oko ni videlo in uho ni slišalo in kar v človekovo srce ni prišlo, kar je Bog pripravil njim, ki ga ljubijo."

Velika ironija, narobe svet, pa je v tem, da nam potrdilo za tako gledanje na srečo, nudijo prav tisti skrajneži modernega življenja, ki ne priznavajo nobene onstranosti, ki končno problema sreče sploh ne priznavajo, ki srečo zamenjujejo z užitki, in bi radi problem sreče rešili zgolj na količinski ravni čim višjega in trajnejšega udobja ob čim manjšem naporu sil; a so zašli pri tem proti svoji volji — v umetni paradiz, v surogat, nadomestilo za nebesa.

Iz knjige: Človek in sreča

„Ne jokcaj, Miškica!“

MATI je privedla jokajočo hčerko v laboratorij zdravstvenega doma zaradi odvzema krvi. Laborantki ni bilo treba nič govoriti, ker je mati preveč.

Ta je skrivaj vtaknila v žep laborantkine halje čokoladni desert z namigom, da je namenjen punčki za konec "operacije", nakar se je lotila "pedagoške" obdelave otroka.

"Ne jokcaj, Miškica! Tale tetica bo tebe pozdravčkala, da ne boš več bolničkana . . . Če ne boš jokčala, ti bo tetica dala nekaj mmm . . . sladkega! Čičkajva na tale stolček, Miškica pa k meni na kolenčka in glavico na mamico naslončkaj . . .

Zdaj bo tetica pogledkala, kako cartano rokico ima naša Miškica . . . Nič ne bo ajsi . . . S tole vodico te bo pomazkala — mmm, kako boš pipi . . . Vidíš, da ni nič ajsi . . . Zdaj bo pa tetica Miškici naredila mickeno, mickeno pikico, kakor jo ima mamica pri

nosku . . . S prstkom pošlatkaj mamino pikico: majčkena, cartana . . . Mamico lepo objemčkaj in ji daj ljubčka na pikico . . ."

"Avavauuu! . . . Ajsi . . ."

"Nič več ajsi — moja Miškica je že pozdravčkana, nič več bolničkana! Glej, kaj ti da tetica, Miškica! Čokoladico!"

Ko sta odhajali, je laborantka sočutno gledala za njima: Ubogi otrok, koliko take "pedagogike" ga še čaka, preden bo zrasel . . .

Za njima je vstopila druga mati s približno enako starim otrokom. Ta pa je brez desertne nagrade, brez pikice pri materinem nosu, brez besednega teatra in trikrat hitreje prestal popolnoma enako "operacijo" . . .

J. L.

izpod sydneyjskih stolpov

Fr. Valerian Jenko, O. F. M.,
Fr. Ciril Božič, O. F. M.,
St. Raphael's Slovene Mission,
313 Merrylands Rd., Merrylands, N.S.W., 2160
(P. O. Box 280, Merrylands, N. S. W., 2160)
Telefon: (02) 637 7147

Slovenske sestre — frančiškanke Brezmadežne
St. Raphael's Convent,
311 Merrylands Rd., Merrylands, N. S. W., 2160
Telefon: (02) 682 5478

SLOVENSKA SLUŽBA BOŽJA V SYDNEYU je pri Sv. Rafaelu v Merrylands-u vsako nedeljo ob 9:30, vigilna sobotna maša pa ob sedmih zvečer. Sydneyjske rojake vabimo, da se pogostejše udeležujejo naše službe božje. Tako bo cerkev, ki smo jo zgradili, zares služila svojemu namenu. Kadar pa zaradi daljave ne morete v našo cerkev, se gotovo udeležite nedeljske maše v farni cerkvi kraja, kjer živite. Prilik je res veliko in malokdo ima daleč do katoliške cerkve. Žal pa se je tudi med nami razpasla grda navada zanemarjanja nedeljske dolžnosti. Včasih je veljalo, da je nedelja Gospodov dan, danes pa je vse drugo prej in važnejše kot skrb za dušo. Žal gre ta razvada kot dediščina tudi na mlajši rod, ki bo pač ravnal tako, kot danes vidi na starih. Ko bi se starejši le zavedali, kako dalekosežne posledice ima njihovo zanemarjanje Gospodovega dne! Nič ne zaleže prigovarjanje mladini, naj gre do kakšne, če ni zgleda starejših, zlasti seveda staršev. Tako je neki fantiček izjavil, da "komaj čaka, da bo velik, da mu ne bo treba več hoditi v cerkev — kakor tudi očka ne hodi, ki je velik" ...

VELIKI ŠMAREN — praznik Marijinega vnebovzeta (15. avgusta), je letos na ponedeljek. Praznična sveta naša bo pri nas ob sedmih zvečer. Poskrbite, da bodo ta dan vsi družinski člani gotovo pri sveti maši, saj to je eden največjih Marijinih praznikov. Za tiste, ki ste zaposleni v mestu, je dovolj prilike za udeležbo v opoldanskih urah pri Sv. Patriku, v stolnici, ali pa pri Sv. Petru Julijanu, Haymarket. Mislite na to!

WOLLONGONG — FIG TREE. Škof William Murray je izdal dovoljenje, da moremo imeti slovensko službo božjo v bivši anglikanski cerkvi na Princes Highway (blizu Westfield Shopping Centra) v Fig Tree. Zemljišče s cerkveno stavbo s sklopu z dvorano, knjižnico in stanovanjsko hišo je nedavno kupilo wollongongsko slovensko društvo "Planica".

Prvič bo v tej cerkvi slovenska maša v nedeljo dne 24. julija ob petih popoldan. Pred mašo bo seveda blagoslov cerkve, dočim bomo imeli slovesno blagoslovlitev enkrat kasneje. Wollongongski škof sam se je ponudil, da bo za to priliko med nami, če bomo s cerkvijo in pogoji za daljšo uporabo zadovoljni.

Tako bo do nadaljnjega obvestila slovenska maša za rojake v Wollongongu dvakrat mesečno: na drugo nedeljo v mesecu še naprej v Villa Maria kapeli, na četrto nedeljo v mesecu pa na novem kraju v Fig Tree. Bomo videli, kako se bo poskus obnesel.

WOLLONGONG — VILLA MARIA ima slovensko službo božjo v nedeljo 14. avgusta — na vigilijsko Marijinega vnebovzeta. Kakor navadno: ob petih popoldan. Pred mašo je prilika za sveto spoved. Naslednji datum je nedelja 11. septembra.

CANBERRA ima slovensko mašo v nedeljo 17. julija, naslednjo pa 21. avgusta. Red Hill, ob 11:30 popoldan. Pred mašo je prilika za zakrament sprave.

NEWCASTLE pride za slovensko mašo na vrsto ob koncu julija, na peto nedeljo (31. julija). Kakor navadno v cerkvi Srca Jezusovega, Hunter Street, Hamilton, ob šestih zvečer. Pred mašo je prilika za spoved, po maši pa običajna čajanka v dvorani. Naslednji datum za slovensko mašo bo 30. oktobra.

BRISBANE ima slovensko mašo v nedeljo 14. avgusta ob 11:30 v cerkvi Matere božje, South Brisbane. Pred mašo prilika za spoved, po maši pa običajno srečanje v dvorani doma sv. Vincencija Pavelskega. Isti dan kakor Brisbane ima službo božjo tudi

SURFERS PARADISE, ob 7:30 zvečer v cerkvi sv. Vincencija na Gold Coast Highway. Pred mašo prilika za zakrament sprave. Rojaki, obvestite se med seboj, da bodo vedeli za to mašo tudi tisti, ki ne bodo brali tega obvestila.

WAGGA-WAGGA: slovenska maša bo v nedeljo 18. septembra ob šestih zvečer, v "Mt. Erin" (sestrska kapela) na Edmondson Street. Obvestite se med seboj!

WALKATHON '83 bomo imeli na nedeljo 7. avgusta. Po redni nedeljski maši, ki je ob 9:30, bodo mladinci in odrasli udeleženci še enkrat dali priliko vsem navzočim, da jih sponzorirajo pri hoji. Nato se bodo podali na pot, ki je iz praktičnosti ista kakor prejšnja leta: do Villawooda in nazaj, skupno dvanajst kilometrov. Prosim vse rojake, da podprejo to našo akcijo s tem, da se sami udeležijo z nabiranjem sponzorjev in pešačenjem, ali pa da postanejo sponzorji enega ali več udeležencev. Letos je namen Walkathona, da nabavimo leseni pod v dvorani. Zlasti zdaj v zimskih mesecih vsi čutimo, ko se po nedeljski maši zbiramo v

dvorani na betonskem podu. En vzrok več torej, da nihče ne odkloni sponzorstva, ko bo za to naprošen. Poleg poda je še marsikaj pri dvorani na pol poti in nam kliče, da ne omagamo. Tudi čaka opreme sestrsko stanovanje, ki je pred nekaj tedni dobilo streho.

Isti dan kot Walkathon bo pri nas tudi mesečni piknik za vse. Tako se bomo imeli kar prijetno, ko bomo čakali, da se vrnejo utrujeni udeleženci Walkathona s pota. Bog daj dnevu lep uspeh!

"KOLINE" so letošnja prireditve Društva sv. Ane, ki je na sporedu za soboto 23. julija od 7:30 zvečer pa do 11 ure. Igral nam bo ansambel "Fantje treh dežel". Za ta večer se gospodinjam priporočamo za domače pecivo.

MLADINSKI KONCERT v Melbournu — v nedeljo med šolskimi počitnicami, 28. avgusta — je letos pritegnil tudi našo mladino. Vsi se že vesele potovanja, za nastop pa se tudi že pridno vadijo. Res ta koncert zadnja leta ni več tekmovalnega značaja, gotovo pa še vedno velja, naj bo nastop čim boljši. Da se bo naša mladina postavila, nič ne dvomimo.

DISCO VEČER, ki so ga priredili v dvorani člani našega mladinskega zbora (v petek 24. junija), je privabil lepo število naših mladincev ter njih sošolcev in prijateljev. Upam, da bo še več takih in podobnih mladinskih prireditev. Saj so ta srečanja najboljša prilika, da se naša mladina med seboj spozna.

PECIVO imamo vsako nedeljo po maši na razpolago v dvorani. Tudi to je eden načinov kako pomagati verskemu središču. Hvaležen sem materam in ženam, ki redno skrbijo za to poslugo, želel pa bi, da se še več gospodinj javi za to delo in ne bo breme vedno na istih osebah.

GOSTA, kapucinskega patra Mansueta Božiča iz Brazilije, smo imeli v svoji sredi v soboto in nedeljo (11. in 12. junija). Oba dneva je pridigal in nam povedal marsikaj zanimivega iz svojega misijona, kjer deluje že 29 let. Med drugim je omenil, da je v Braziliji izredno velik porast duhovniških in redovniških poklicev. Tamkajšnja frančiškanska provinca ima na primer letos kar 74 novincev. Res drži, da duhovniški in redovniški poklici bolje uspevajo v deželah, kjer ni razkošja, ampak na splošno skromno življenje.

Pater Mansuet je bil med nami pred petimi leti in takrat je ponovil svojo srebrno mašo. Tukaj med nami ima sorodnika Bruna Bolka, v Melbournu (tja je namenjen na poročni obred nečaka Andreja) pa sestro gospo Antonijo Plesničar. V Braziliji deluje na misijonskem področju, pa tudi na vzgojnem s poučevanjem na univerzi in gimnaziji. Želimo mu obilo uspehov in božjega blagoslova!

LIKOVNO RAZSTAVO bomo imeli pri Sv. Rafaelu v mesecu decembru in že zdaj vabimo k udeležbi vse umetnike med nami. Nekaj smo o razstavi že omenili v pretekli številki, še več bo v prihodnjih. Upajmo, da bo razstava lep uspeh. Vsekakor nudimo priliko udeležbe vsem rojakom, ki se ukvarjajo s to umetnostjo.

NOV GROB. — V soboto 4. junija okrog druge ure pop. je v Russell Nursing Home, Five Dock (Sydney), umrla JOŽEFA BIZJAK (r. Bolčina). Luč sveta je zagledala 13. marca 1909 v Dolnji Otlici kot hčerka Franca in Marije r. Bratina. Poročena je bila z Jožefom, ki je umrl pred nekaj leti. Družina je prišla v Avstralijo 14. marca 1951 na ladji "Castel Bianco". Dolga leta so živeli v Berrimi, N. S. W., kjer je bil pokojni Jože zaposlen v cementarni. Pozneje, ko so bili otroci že vsi poročeni, sta se Bizjakova preselila v Sydney. Pokojnica je dolga leta bolela za sladkorno boleznijo in je proti koncu skoraj popolnoma izgubila vid. Zelo je bila vesela vsakega obiska. Redno je prejemala sveto obhajilo in večkrat je prejela tudi sveto maziljenje, da je lažje prenašala svoje trpljenje.

Na večer pogreba smo v pogrebem zavodu v Fairfieldu (Funerals of Distinction) ob krsti imeli molitve za dušo pokojne, pogrebna maša pa je bila v naši cerkvi v torek 7. junija. Pokopana je na našem delu pokopališča Rookwood. Zapušča hčerko Lidjano por. Švigelj (Smithfield), sina Daria (Moss Vale), Romana (Canberra), hčerko Ano por. Clanfield (Camden South) in hčerko Vilmo por. Kavčič (Guildford). Naše iskreno sožalje družini pokojne Jožefe in vsem sorodnikom v domovini. Naj počiva v miru božjem!

KRST — Amanda Andrejaš, Northmead, N. S. W. - Oče Jože, mati Andrejka r. Sodja. Botra sta bila Brigita Andrejaš in Zdravko Tomažin. — Merrylands, 22. maja 1983.

POROKE — Jerica Skerbič, hčerka Mirka in Cvetke r. Falež, in Christopher Charles Hayward, avstralskega rodu. Priči sta bila Robert Rochelli in Tereza Cullen. — St. Edmund Chapel, Darling Point, N. S. W., dne 24. oktobra 1982.

Stan Vatovec, Balgownie, sin Franca in Milke r. Poropat, in Gina Giuna. Priči sta bila Joseph in Manuela Manzinini — Corrimall, 6. marca 1983.

Mirko Ritlop ml., Earlwood, sin Mirka in Marije r. Rebrica, in Susane Vicky Šinko, Warrawong, hčerka Alojza in Tereze r. Vučko. Priči sta bila John Massad in Marie Attard. Poroka z mašo je bila v Villa Maria kapeli, Wollongong, N. S. W., na nedeljo 12. junija 1983.

Vsem novoporočencem iskrene čestitke!

P. VALERIJA

izpod

TRIGLAVA

NA SEJI dne 20. junija so slovenski škofje razglasili ustanovitev slovenske pokrajinske škofovske konference (SPŠK) v okviru že obstoječe jugoslovanske škofovske konference. Razlogi za to so bili, kot omenja nadškof in metropolit dr. Šuštar, praktičnega značaja. Škofovske konference so navadno v mejah države. Ponekod pa taka konferenca povezuje celo več držav skupaj, kot na primer v Skandinaviji, ali pa več škofovskih konferenc v mejah ene države, kot na primer angleška in škotska v Veliki Britaniji. Slovenska škofovska konferenca je pokrajinska, zaradi jezika, liturgičnih razlik ter svojih razmer dušnopastirskega delovanja, naj že bo doma ali med izseljenci. Kot so poudarili ob ustanovitvi, so celotna pravila s strukturo konference vred v službi vernikov in življenja slovenske Cerkve.

LJUBLJANSKO "DELO" je poročalo v članku "V ozračju brez predsodkov" o kar hudih predsodkih, ki jih domača "ljudska oblast" ne more zakriti. Članek govori o aprilski seji komisije SR Slovenije za odnose z verskimi skupnostmi, na kateri so spet ugotovili, da so "predstavniki družbe in verskih skupnosti s strpnimi in odkritimi pogovori v zadnjem času rešili precej vprašanj, ki so delj časa bremenila medsebojne odnose..." V članku dalje piše: "Nekaj pa je tudi vprašanj, ki jih rimskokatoliška cerkev zastavlja že od podpisa protokola med Jugoslavijo in Vatikanom dalje in jih tudi obravnava kot odprta, vendar pa v zvezi z njimi ne more biti dialoga, so menili na današnji seji. Tako denimo ne more biti predmet razprav vprašanje

**Priporočam se Slovencem
vzhodnega dela velikega Melbournea
za vsakovrstna avtokleparska dela,
avtobarvanje in podobno.**

Popravljamo zasebno in za vse večje zavarovalnice.

A. V. MOTOR BODY REPAIRS

1/117 LEWIS RD., WANTIRNA SOUTH, 3152,

VIC. — Telefon delavpice 221 5536

TOWING SERVICE 24 ur dnevno

na telefonu 221 5757

ali pa doma — 232-4314

Rojak VOJKO VOJK

znanstvenosti naše šole in 'ateizacije'. Prav tako so nesprejemljive zahteve za organizirano karitativno dejavnost cerkve."

"Na seji je bilo slišati kritične pripombe na rovaš dejstva, da se o zahtevah RKC (katoliške Cerkve, op. ur.) o praznovanju božiča, organiziranju karitativne dejavnosti, verskih oddaj na RTV, verskem tisku v vojski itd. govori le v zaprtih krogih, da se predstavniki družbe o njih pogovarjajo le s škofi, medtem ko javnost s temi zahtevami in razlogi, zaradi katerih so za družbo nesprejemljive, ni seznanjena."

Torej je le še dolga vrsta zadev, ki niso "brez predsodkov". Kar precej "zakajev" je, ki jih stavljajo slovenski verniki (in teh je kljub načrti 38-letni ateizaciji še vedno 60 do 70 %), pa o vsem tem niti ne sme biti dialoga, javnega razpravljanja. Res ubožno spričevalo samoupravnega socializma, kjer vodstvo partije odloča za molčečo ljudsko večino!

SLOVENIJA ima danes okrog 100.000 ljudi, ki so kakor koli več ali manj duševno prizadeti. A vprašanje družbenega položaja teh bolnikov še ni rešeno. Veliko je pomanjkljivosti, ki jih skuša izboljšati zlasti Društvo za pomoč duševno prizadetim. V teku dvajsetletnega obstoja — jubilej so proslavljali letos 22. aprila — so sicer dosegli pomembne uspehe pri pomoči tem nesrečnežem, veliko dela pa še čaka v načrtih.

SLOVENSKI turistični delavci so odločno proti dinarskim turističnim čekom, ki jih je uvedla Narodna banka Jugoslavije. Očitajo ji, da je uvedbo pripravila zelo nestrokovno in neodgovorno. Čeke lahko kupijo le tujci in z njimi naj bi po navodilu Narodne banke dobili povsod tudi deset odstotkov popusta. A Narodna banka doslej še ni povedala, kdo in kdaj bo podjetjem vrnil obljubljenih deset odstotkov znižanih cen. Zato se naravno čekov otepajo vsa podjetja: hoteli, gostilne in trgovine. Pri tem pa je tudi razumljiva ogorčenost tujih turistov, ki so si čeke nabavili za olajšanje potovanja in raznih nakupov, pa si z njimi skoraj ne morejo pomagati.

V **CELJU** so pred leti začeli novo obliko zdravstvenega skrbstva — domačo nego bolnikov. Pravijo, da se je zelo obnesla, saj je občutno razbremenila že tako prenapolnjene bolnišnice. Nekaj časa je bilo sicer nerešeno finančno vprašanje, letos spomladi pa je celjska občinska zdravstvena služba končno odločila prevzem teh stroškov. Občanom torej ne bo treba več segati v lasten žep kot doslej.

Meseca aprila letos je bilo v celjski občini šestdeset bolnikov, ki jih je sedem negovalsk oskrbovalo na njihovih domovih.

CELOVSKA MOHORJEVA DRUŽBA zida na daleč od celovške Slovenske gimnazije nov Dijaški dom.

V njem bo prostora za 150 slovenskih dijakov, ki bodo imeli v zavodu popolno oskrbo, pa seveda tudi mladini potrebno nadzorstvo ter domačo vzgojo. Dom naj bi bil dozidan do začetka šolskega leta 1984.

Ta dejavnost Celovške Mohorjeve družbe ni za naš zamejski narod nič manj važna kot izdajanje slovenskih knjig. Vredna je podpore Slovenije v svetu, saj bi ji Koroški Slovenci sami najbrž ne bili kos.

BLLED ni znan le kot turistični kraj in privlačen zaradi naravne lepote — jezero kliče tudi na športno udejstvovanje. Poročilo pravi, da je bila tudi letošnja prvomajska regata na Bledu lep uspeh, ki je privabil nad šeststo veslačev iz 29 slovenskih in drugih jugoslovanskih klubov. Jezero je ta dan le rahlo valovilo in dež je na srečo pričel padati šele proti koncu tekmovanja. Nekateri veslači iz Slovenije so se izkazali zelo dobro, zlasti domačina Krašovec in Janša, ki sta bila nepremagljiva v dvojcu brez krmarja.

Ta regata je bila obenem tudi izbirna za sestavo ekipe, ki bo nastopala na mednarodnih veslaških tekmah v nemškem Mannheimu in pa na svetovnem prvenstvu v Vichyju.

"PETLETKO" so končali pri Sveti Marjeti nižje Ptuj — to ime kraja še vedno bolj vleče kot pa novo, ki je izpodrinilo svetniškega in se glasi: Gorišnica. Farni so zaključili pet let skupnega udarniškega dela: znotraj in zunaj so prenovili veličastno župno cerkev svete Marjete, še prej pa tudi popravili dotrajano župnišče in iz razpadlega gospodarskega poslopja napravili udobne veroučne prostore. Poleg tega so na pokopališču postavili tudi novo mrliško kapelico.

Ko prebiramo taka in podobna poročila od vsepoved po Sloveniji, slovenske vernike samo občudujemo, da toliko žrtvujejo za svoje župnijske skupnosti. Res jim je v ponos, slovenski Cerkev pa gotovo v veliko veselje in zadoščenje.

PO SEDEMANAJSTIH LETIH dela za zunanje misijone je dr. Vilko Fajdiga odložil to odgovornost na mlajša ramena: na njegovo mesto je bil imenovan duhovnik Franc Mikuž, ki je v Rimu študiral misijonske vede. Prelat Fajdiga letos praznuje že osemdesetletnico rojstva. Ob zaključku so se mu misijonski sodelavci iz srca zahvalili za opravljeno delo ter ga prosili, naj jim še nadalje stoji ob strani s svojimi izkušnjami, ki niso majhne.

TISTIM, ki trdijo, da je doma svoboda vere vsakega zagotovljena po ustavi, pa da nihče več ne izgubi službe zaradi tega, če hodi v cerkev: Učitelj Mladenko Kisin na osnovni šoli v Donjem Vakufu je bil lani odpuščen iz službe, ker je bilo ugotovljeno, da je veren in da hodi redno k nedeljski maši. Odpuščen učitelj

SLOVENSKO MIZARSTVO

se priporoča melbournskim rojakom
za izdelavo kuhinjskih omar
in drugega pohištva
po zmerni ceni.

Telefon:
459 7275

FRANC ARNUŠ
76 Beverley Road,
ROSANNA, Vic.

se je pritožil na Osnovno sodišče v Zenici, ki pa je letos v januarju potrdilo odločbo Sveta šole in pritožbo učitelja Kisina zavrnilo. Obrazložitev sodne razprave se glasi takole: "Kisin v pogovorih z uradnimi zastopniki ne odstopa od svojega vedenja, marveč stalno poudarja, da je veren, da obiskuje cerkve in da svojega ravnanja ne misli spremeniti. . . Res je, da ima po ustavi SFRJ kot občan svobodo veroizpovedi, vendar je tako ravnanje nezdržljivo z izvrševanjem učiteljskega poklica." — Poročilo je prinesel Glas koncala dne 17. aprila letos.

O NAVDUŠENJU slovenskih študentov za delovne brigade nam ljubljansko DELO 9. marca letos pove tole: "Lanskih mladinskih delovnih akcij se je udeležilo komaj 20 študentov. Za današnji posvet so poslali vabila kar 22 fakultetnim organizacijam ZSMS. Žal pa se je posveta udeležilo poleg članov republiške, univerzitetne in mestne konference ZSMS le pet predstavnikov osnovnih organizacij.

Dogovorili so se, da se bo univerzitetna konferenca skušala dogovoriti s profesorji o premiku izpitnih rokov za tiste, ki bodo sodelovali na mladinskih delovnih akcijah."

PRAVIJO, da sta cerkev in župnišče v Repentabru pri Trstu pravi biser kraškega stavbarstva. Žal pa obe stavbi razjeda zob časa, kar je na njuni zunanosti vedno vidnejše. Če ne bodo kmalu pričeli z nujnimi popravili, bosta obe poslopji končali v ruševinah. Potrebne intervencije so bile vložene tako v Rimu kakor v Trstu, da bi pravočasno dobili pomoč in rešili stavbi uničenja.

NA SVETE VIŠARJE, priljubljeno božjo pot na tromeji, ki jo radi obiskujejo Slovenci, Italijani in Avstrijci, bodo romarji letos morali hoditi peš — prav kakor so dolga stoletja. Višarska žičnica namreč ne deluje, ker je dotrajala in sedaj postavlja novo.

V preteklosti so znana "višarska polena", ki so jih romarji za pokoro nosili na vrh. Žal so ti časi minili.

»DRUGI KRISTUS«

Po štiridesetdnevni "duhovni vajah" v puščavi pred začetkom svojega javnega delovanja se je Jezus ustavil v svojem domačem kraju Nazaretu. Kot vsi pobožni Judje je v soboto šel v shodnico k bogoslužju. Predstojnik svetišča mu je podal zvitek preroka Izaija in Jezus ga je odprl na mestu, kjer piše: "Duh Gospodov je nad menoj; zato me je mazilil. Poslal me je, da ubogim oznanim blagovest; da naznanim jetnikom oproščanje in slepim pogled, da zatirane iz-

In prišel je v Nazaret, kjer je bil vzrejen; po svoji navadi je šel sobotni dan v shodnico, in vstal, da bi bral. Dali so mu knjigo preroka Izaija. Odprl je knjigo, ter našel mesto, kjer je bilo pisano:

"Duh Gospodov je nad menoj;
zato me je mazilil,
da oznanim blagovest ubogim;
poslal me je naznanit jetnikom
da izpustim zatirane v prostost in oznanim leto božjega usmiljenja."

In zaprl je knjigo, jo dal služabniku in sedel; in vsi v shodnici so bile vanj uprte. Začel jim je govoriti: "Danes je to pismo pred vami dopolnjeno. Ali ni to sin Jožefov?" Rekel jim je: "Kajpada mi boste povedali ta pregovor: 'Zdravnik, ozdravi sebe! Kar smo slišali, da si storil v Kafarnaumu, stôri tudi tukaj v svojem kraju!'" Rekel jim je: "Resnično, povem vam: Nobenega preroka ne sprejmejo v njegovem kraju. V resnici pa vam povem: Mnogo vdov je bilo v Izraelu v dnevih Elijevih, ko se je zaprla nebo za tri leta in šest mesecev, in ni bilo dežja. In jaz vam povem: V Izraelu je nastala velika lakota po vsej deželi: pa k nobeni izmed njih ni bil Elija poslan, razen v Saronu na Sidonskem k vdovi. In mnogo gobavih je bilo v Izraelu ob času preroka Elizeja, pa nobeden izmed njih ni bil očiščen razen Naamana, ki je bil Sirec." Vsi v shodnici so se razsrdili, ko so ga videli, da bi ga pahnili v prepad. Toda on je šel po na rob hriba, na katerem je bilo njih mesto pozidano, in je odhajal.

(Iz evangelija svetega Luka 4, 16 – 30)

pustim v prostost in oznanim leto božjega usmiljenja." Ko je ta odlomek prebral, je knjigo zaprl, pogledal po ljudeh in dejal: "Danes se je to pismo izpolnilo, kakor ste slišali."

Te besede preroka Izaija v polnosti veljajo samo za Kristusa, Gospodovega Maziljenca, Odrešenika človeštva in velikega Duhovnika. Do neke mere pa jih lahko obrnemo tudi na slehernega posvečenega služabnika božjega ljudstva nove zaveze, ki je po zakramentu svetega reda deležen Kristusovega duhovništva. Po nauku Cerkve in prepričanju vernih ljudi je duhovnik "drugi Kristus". Tudi on je na poseben način maziljen s Svetim Duhom po polaganju škofovih rok. Poslan je, da oznanja blagovest odrešenja, ki v sužnost greha uklenjenega človeka osvobaja ter ozdravlja njegovo duhovno slepoto. Postavljen je za delivca milosti, ki jih je zaslužil Jezus s svojim trpljenjem, smrtjo in vstajenjem. Najbolj se čuti blizu Kri-

Misli, Julij 1983

Božja beseda

moramo premišljevati v jubilejnem letu. To mora biti cilj naše osebne notranje prenove. Cerkev hoče, da bi jubilejno leto bilo čas duhovne prenove za vse. Če hočemo biti služabniki prenove za druge, za naše brate in sestre v skupni krščanski poklicanosti, potem jo moramo uresničiti na sebi in jo oznanjati. Sveto leto odrešenja kot leto prenove v duhovniški poklicanosti."

Potem ko je ustanovil evharistijo in duhovništvo, je Jezus svoje učence imenoval "prijatelje". Papež piše: "Tako je Kristus razodel apostolom in vsem, ki bodo od njih prevzeli duhovniško službo, da morajo biti v tej poklicanosti in v tej službi njegovi prijatelji, prijatelji pa tudi tiste skrivnosti, ki jo je prišel on izvršiti. Biti duhovnik pomeni na poseben način živeti s Kristusovo skrivnostjo, s skrivnostjo odrešenja..."

Dragi novomašniki, dragi bratje duhovniki v Cerkvi na Slovenskem, vsem iskreno želim, da bi bili v tem izrednem "letu božjega usmiljenja" in v vseh prihodnjih letih odrešenja s svojim življenjem, s svojim oznanjevanjem, predvsem pa z doslednim uresničevanjem svojega poslanstva "duhovnika - drugega Kristusa" prepričljivi glasniki odrešujoče božje ljubezni. Naj v vas in po vas vedno govori in deluje Duh vstalega Gospoda, da bodo vaši pastirski skrbi izročeni verniki mogli vaše delo potrjevati z besedami: "Danes se je to izpolnilo pred nami!"

* + + + *

Gornji članek o duhovništvu je na letošnje novomašnike naslovil koprski škof dr. Janez Jenko. Kakor je on obrnil na duhovnika besede preroka Izaija, naj tu izpolnimo njegove lepe misli: na slehernega duhovnika obrnemo lahko tudi drugi del evangelija, ki ga članek omenja. Kristusa meščani kraja njegove mladosti niso sprejeli. Razočaral jih je. Hoteli so videti čudeže, pa jim jih ni pokazal. Čudili so se njegovim besedam milosti, obenem pa nad njim zdvomili, češ: Tesarjev sin je, kaj nam ima povedati!

Sleherni duhovnik nujno doživlja tudi neuspehe in razočaranja. Dostikrat žanje nezumevanje celo od najbližjih. Še huje bolj razna podtikanja in sumničenja brez podlage. Koliko idealizma je to že uničilo! Ko novomašnik stopa prvič pred oltar, je vse v cvetju in trnja ni videti. In vendar mora biti pripravljen sprejeti tudi ta delež "drugega Kristusa". Trnje se pokaže kasneje – brez njega ni duhovniške poti.

Tudi od vernikov zavisí, kako "drugi Kristus" nosi svoj križ. Ali kaj moliš za duhovnike?

Misli, Julij 1983

adelaidski odmevi

Fr. Janez Tretjak, O. F. M.,
Holy Family Slovene Mission,
44 Young Ave., W. Hindmarsh, S.A., 5007
(P. O. Box 159, Hindmarsh, S.A., 5007)
Telefon: (08) 46 9674

MESEC je naokoli in treba je nekaj napisati v novo številko MISLI. Le kaj? Razen urnika maš ni kakšnih posebnih sprememb.

Zaradi slabe udeležbe pri večerni maši med tednom, je zdaj vsak dan sveta maša samo jutraj in sicer ob osmi uri, v soboto pa ob pol devetih. Nedeljska maša je ostala še naprej ob deseti uri, kar je očitno najbolj pripravna ura za večino udeležencev.

Verouk za prvoobhajance je vsako nedeljo po maši, za mladino iznad petnajstega leta pa vsako tretjo nedeljo popoldne ob petih.

Uradne ure slovenskega misijona so vsak dan dopoldne od devetih do desetih (takrat bom gotovo doma), v nujnih primerih pa seveda ob vsakem času.

Rojake v Berriju bom obiskal na zadnjo nedeljo v mesecu juliju. Moral bi napisati: bomo obiskali. Saj to bo naše adelaidsko svetoletno romanje in upam, da se ga bomo vsaj nedeljski obiskovalci slovenskega misijona gotovo udeležili. Mašo bomo imeli v tamkajšnji farni cerkvi Our Lady of the River.

Po bogoslužju se bomo seveda ustavili pri berrijskih rojakih v klubu, da bomo malo poklepetali, se okrepčali in poveselili. Za dobro voljo bo poskrbel tamkajšnji instrumentalni kvintet Planinka, Adelaidčani pa, da ne bo lakote. Upajmo, da ne bo nič manj veselega razpoloženja, kakor na lanskem srečanju, od katerega smo se vrnili domov najboljše volje.

O Adelaidi pa res nimam kaj posebnega pisati. No, morda nekaj besed o našem mladinskem zboru, ki je sicer že mnogim poznan tudi v Viktoriji.

Zbor v prvotni sestavi se je seveda že precej spremenil. Pobudo zanj je dal že moj prednik p. Filip. Kot srce telesu pa mu pomeni ves čas nadvse požrtvovalni in tudi sposobni pevovodja g. Jože Šterbenc.

Nedavno je "Družina", verski tednik v Sloveniji, zapisala ob spominih na nadškofov obisk v Avstraliji sledeče: "... Če mladi rod ne bo razumel slovenščine, potem bo seveda brez pomena vztrajati pri bogoslužju v slovenskem jeziku. Najbrž bo narodna zavest živela dlje od jezika. Le ta bo počasi utonil, naši ljudje pa se

bodo še dolgo potem zavedali, da so Slovenci. Pa peli bodo še vedno v slovenščini. ..."

Res, tako bo! To resnično drži. Če bi bilo veliko tako zavednih rojakov, ki bi toliko žrtvovali za materski jezik, kot se žrtvuje naš g. Šterbenc! Vsako prvo nedeljo v mesecu in seveda ob raznih slovesnostih poslušamo naš mladinski zbor ter občudujemo to našo mladino. Koliko vaj, koliko potrpljenja in truda je vloženo v take nastope — na to na splošno niti ne pomislimo.

Seveda pa le pevovodja še ne napravi zbora. Brez mladih pevcev ne bi šlo, pa tudi ne brez njih staršev, ki se zavedajo, kaj izseljenski skupnosti pomeni mladina. V časih opazam, kako so otroci utrjeni in morda že tudi naveličani. Vendar s pomočjo staršev le pridejo na vajo, čeravno velikokrat ne razumejo popolnoma, kaj prav za prav pojejo, ker pač slovenščine ne obvladajo dovolj. Tu rešuje naš zbor pri življenju zavest in dobra volja staršev in trud našega pevovodje.

Naši pevčki se zdaj s posebnim navdušenjem pripravljajo na Mladinski koncert, ki se ga bodo udeležili v avgustu v Melbournu. Že lani so tam nastopili in želi lep uspeh. Za letos je razveseljivo, da so se jim pridružili nekateri novi glasovi.

Vsi želimo in upamo, da bi vedno bolj napredovalo naše delo za kulturni razvoj in bi v naši mladini rastle zavest, da se po njih žilah pretaka slovenska kri.

Slovenska radijska oddaja v priredbi verskega središča je vsako drugo in četrto sredo v mesecu zvečer ob osmi uri na valu 5 EBI FM. Ste vabljeni k poslušanju!

P. JANEZ

Otok bleški — kinč nebeški ...

Pesem dveh src

Prevedel Silvester Čuk
Ilustriral Lojze Perko

roman

(DVANAJSTO POGLAVJE: ZDRAVNIKOV RECEPT)

Ko so vsi gostje odšli in je lady Brandova spravila otroke spat, je Jane stopila h klavirju in začela potihoma igrati »Rožni venec«. Naenkrat je zaslišala za seboj neki glas:

»Zapojte to pesem, Jane!«

Jane je obstala. Prsti na tipkah so niso premaknili. Deryck Brand, zdravnik je neopazno prišel v sobo in sedel v naslanjač ob klavirju.

»Zapojte, Jane!« je ponovil.

»Ne morem, Deryck,« je odvrnila Jane. »Zadnjikrat sem jo pela pred nekaj meseci.«

»Kaj se je pa zgodilo pred nekaj meseci?«

Janine roke so se umaknile s tipk in se sklenile.

»Priatelj,« je rekla, »pokvarila sem si celo življenje, čeprav vem, da sem ravnala prav in da bi naredila prav tako, če bila še enkrat pred tako odločitvijo. Vsaj zdi se mi, da bi...«

Zdravnik ni odgovoril.

Opazoval je Jane in premišljeval o njenih naglih in nedokončanih odgovorih. Čakal je, da mu pove kaj več. Dobro je vedel, da se bo lažje odprla, če bo molčal. In imel je prav.

»Priatelj, odrekla sem se nečemu, kar je zame pomenilo več kot življenje... To sem storila iz ljubezni do neke druge osebe, a tega ne morem preboleti... Vem, da sem ravnala prav, a vseeno se ne morem pomiriti...«

Zdravnik se je sklonil in vzel njene krčevito sklenjene roke v svoje dlani.

»Mi hočete nekaj zaupati, Jane?«

»Tega ne morem zaupati nikomur, tudi vam ne!«

»Če boste kdaj začutili potrebo, da bi se komu izpovedali, Jane, le mirne duše pridite k meni.«

»Prav rada.«

»V redu. Zdaj pa, dragi otrok, poslušajte moj nasvet: pojdite odtod za nekaj časa, potujte v inozemstvo. Ne mislim v Pariz ali na Azurno obalo. Odpotujte v neznane kraje, opajajte se z lepoto narave, obiskujte umetnostne galerije in muzeje, kjer je spravljeno najlepše, kar je ustvaril človeški duh... Vsekakor obiščite Egipt in nje-

NAŠE NABIRKE

BERNARDOVEMU

TISKOVNEMU SKLADU

ZA NAŠE "MISLI":

\$55.79 Dr. Edi Gobec (USA); \$30.—N. N.; \$28.— Feliks Kramberger; \$19.— Johan Pristov; \$14.— Danilo Kreševič, Venceslav Ipavec, Louis Širca, Jože Štemberger; \$11.— Franc Šveb; \$10.— Kathy Tighe, Julij Bajt, Jože Barbiš, Terezija Černjak, Marija Bavdek, Frančiška Gramc, Alojzija Košir; \$9.— Peter Košak, Stefanija Smole, Ivan Marinič; \$8.— Rudi Mežnar, Alojz Hojnik, Wilhelm Wetzl; \$6.— Marta Suša, Andrea Bosa; \$4.— Maura Vodopivec, Marcela Bole, Anton Šajn, Albina Barbiš, Ivan Kampuš, Herman Muster, Jože in Kristina Car, Tina O'Brien, Marija Ferfolja, Ivan Stibilj, Franc Male, Jože Plevnik, Mariana Šmit, Ivanka Kleva; \$3.— Evgen Bizjak, Ivan Žele; \$2.25 Rajka Urbas; \$2.— Maria Golčman, Avgust Glavnik, Marija Telich, Milena Erzetič, Stanko Fatur, Albina Konrad, Alojz Ludvik; \$1.30 Nace Feldin; \$1.— Lojze Furlan, Anton Skok, John Mihič, Fred Drganc, Vinko Marn, Ivan Gojak.

NAŠIM POSINOVLJENIM

MISIJONARJEM, TOGO, AFRIKA:

\$500.— J. F.; \$100.— N. N. (Sydney); \$50.— Agata Zupanič, N. N. (Wollongong, NSW), Karolina Ogrizek; \$30.— N. N. (Wollongong); \$20.— Družina Jože Barbiš (Qld.) namesto venca na grob Ivanu Slavec, Sydney; \$10.— N. N., R.T. (za lačne), Stanko Fatur.

MATERI TEREZIJI V INDIJO:

\$30.— N. N. (Wollongong, N. S. W.); \$10.— Frančiška Gramc, Milka Zidar (za lačne), Cvetka Krušec (za lačne); \$6.— Maria Telich (za lačne); \$5.— Ivanka Nanut (za lačne), Jožef Štemberger (za lačne).

ZA CERKEV V NOVI GORICI:

\$30.— N. N. (Wollongong, N. S. W.).

Dobrotnikom Bog povrni!

IT'S EVERY
SLOVENIAN

PLANINSKA

Tja kjer visoke so planine,
skrita sila vleče me,
tam kjer rododendron raste,
naj bi pokopali me.

Križ v steno uklesali
meni naj bi v spomin,
na grob pa cvetja posejali,
encijan in rdeč vulčin.

V hladni zemlji bom počival,
mah prerastel bo moj grob.
Al' prijatelj – ti boš užival,
kar mi usojeno ni b'lo.

Utrgaj belo si planiko,
iz naše zemlje zrasla je;
v njej je vsa ljubezen moja,
ki me vlekla je v gore.

MARJAN PERKO

gove tisočletne piramide. Potem se vrnite sem. Pokličite me po telefonu in obiščite me, da mi boste povedali, kako je deloval moj recept. Prepričan sem, da še nikdar nisem predpisal boljšega in povrh vsega vas vse ne bo stalo niti beliča. Svoje stare prijatelje namreč zdravim zastoj!» je končal smeje izkušeni zdravnik.

Tudi Jane se je nasmehnila in krčevito stisnila roko zdravniku.

»Mislim, da imate prav. Vse svoje misli sem osredotočila nase in na svojo bolečino, toda misliti je treba tudi na kaj drugega! Storila bom, kar ste svetovali, in Bog naj vam poplača za ta nasvet.«

Zdaj je že dve leti na potovanjih po svetu. Sedeč tu na vrhu piramide se že smehlja ob misli, kako bo zdravniku pripovedovala o vsem, kar je doživela.

Puščavsko sonce naravnost žge, vendar se ga prav nič ne boji in obraza ni zaščitila z mrežo ali s sončnikom, tudi temnih naočnikov si ni nadela. Bujne temne lase ima tesno spete. Nikdar ni bila videti bolj zdrava in sveža kot danes tu na vrhu piramide. Izraz živega zanimanja in veselja je v obilni meri nadoknadil, kar njenemu obrazu manjka na lepoti. Njeni biserno beli zobje, ki jih kaže, ko se smehlja proti soncu, pričajo, da se res počuti popolnoma zdravo.

Zdravnikov recept je deloval.

Tistega večera v Londonu se je dr. Deryck čudil, ko je na Janinem obrazu opazil prve znake staranja. Zdaj jih ni več. Jane je videti prerojena, mirna in uravnovešena, pripravljena, da se vedro sreča z zreli leti življenja.

Spoznala je Egipt in uživala v njegovi opojni lepoti. Na eni strani Nilova delta z zeleno preprogo palm, oljk in pomarančevcev, na drugi pa že puščava z brezmejnimi zlatimi preprogami peska. Nikjer ni bilo videti konca, en sam ocean svetlobe povsod...

»Tu je križišče dveh svetov,« je premišljevala Jane. »Ena pot vodi v obilje civiliziranega življenja, druga pa v svobodo divjine. Sfingo, molčečo varuhinjo skrivnosti, bi bilo treba vprašati, zakaj nekateri ljudje izberejo prvo,

TOBIN BROTHERS
funeral directors

North Melbourne 189 Boundary Road, 329 6144

Malvern 1382 High Street, 509 4720

Noble Park 505 Princes Highway, 546 7860

Frankston 232 Cranbourne Road, 781 2115

Mentone 93 2460

NA USLUGO V ČASU ŽALOVANJA

drugi pa drugo pot... Tem Arabcem takoj porečem, naj me popeljejo k sfingi. Postavila ji bom samo eno vprašanje in sicer prav tedaj, ko bo sonce zahajalo...«

TRINAJSTO POGLAVJE ODGOVOR SFINGE

Sfinga ji je odgovorila še isti večer.

Jane je pila kavo na trgu pred hotelom, da bi izgubila čim manj te prečudovite noči. V prozorni orientalski temi so bile videti piramide še trdnjše, sfinga pa še bolj skrivnostna. Jane se je udobno naslonila nazaj in se pustila mislim... Spet so ji hitele k Garthu... Zdelo se ji je, da še vedno sliši njegov mehki glas, ki poje »Pridi, Sveti Duh.«

Nocoj je bilo njeno srce polno zaupanja, zaupanja vanj in vase. Sama pri sebi je rekla: »Ko bi bil Garth nocoj tukaj, bi šla z njim in bi mu brez strahu pustila gledati v moj obraz. Dejala bi mu: 'Ta obraz je tvoj, Garth. Iz ljubezni do tebe bi želela, da bi bil lepši, toda če ti je všeč tak, nimam razloga, da bi ti ga odtegovala, ljubi!'«

Kaj je povzročilo tako spremembo v njej? Je deloval recept dr. Derycka? Ali je bilo potrebno to dolgo trpljenje, da je razumela to, kar bi morala razumeti že zdavnaj, že takrat?

Zakaj pa ne bi že jutri zjutraj, namesto da bi potovala še dalje dol po Nilu in potem še v Carigrad in Atene, šla v Aleksandrijo na ladjo, ki bi jo pripeljala v London? Tam bi poiskala Gartha, mu priznala vse in njuno bodočnost predala v njegove roke. Jane ni dvomila, da jo Garth še vedno ljubi.

Brž ko je pomislila na to, se ji je zazdelo, da se je Garth pojavil pred njo; zdelo se ji je, da ga njene roke objemajo, ljubljena glava pa je počivala na njenih prsih. O Garth! Garth...!

»Eno mi je nocoj postalo jasno,« si je mislila, »če me ima še rad, če si me še želi in če me še potrebuje, ne morem več živeti stran od njega, takoj moram k njemu! Moram zbrati toliko poguma!«

Srce ji je preplavilo silno veselje.

Ta hip je iz jedilnice prišla večja skupina Angležev in se je ustavila na trgu. Dopotovali so šele nocoj in Jane se zanje sprva še zmenila ni. Sedli so k sosednji mizi in se glasno pogovarjali med seboj. (Prihodnjič nadaljevanje)

Na razpolago imamo prikupno izdajo SVETEGA PISMA NOVE ZAVEZE. Po pošti jo lahko naročite na upravi MISLI, osebno pa jo dobite v Baragovi knjižnici verskega središča v Melbourne, pa tudi pri Sv. Rafaelu v Sydneyu. Je žepna izdaja, z mehкими plastičnimi platnicami, tisk je lahko čitljiv. Veliko je vredno, da ima tekst na razpolago za lažje razumevanje gotovih stavkov oz. izrazov tudi kratko razlago.

Cena knjige je šest dolarjev (če jo naročite po pošti, poštnina posebej).

Knjiga je vredna nabave seveda zlasti za tiste, ki svetega pisma še nimajo. Pa bi ga morala imeti vsaka družina in ga tudi prebirati. Zato: sezite po tej izdaji, dokler jo imamo na razpolago!

Od časa do časa se primeri, da pride na upravo MISLI pismo z denarjem, po vsej verjetnosti za naročnino in preostanek za dar v Tiskovni sklad, zama pa iščem ime in naslov osebe, ki je pisno poslala. Niti listka s kratkim sporočilom v kuverti, niti imena in naslova odpošiljatelja na zadnji strani kuverte. Včasih razberem vsaj iz pečata preko znamke kraj pošte (spominjam se na eni takih pisem pečat poštnega urada Clayton, Vic.), a to ni nobeno zagotovilo, da odpošiljatelj v tistem okraju živi. Vse naročnike naprošam, naj k naročnini oz. daru gotovo prilože ime in naslov! Naslov je važen, ker imam več primerov istega priimka in celo imena, le naslov je drugačen. Kdor pa se morda ob branju teh vrstic spomni, da je oddal pismo brez imena in naslova, naj mi sporoči, da poslano vsoto pravilno vpišem. — Upravnik

Slovenska pesem med nami

NA SESTANKU Slovenian Arts Society v Melbourne so v maju razpravljali o slovenski ljudski pesmi in glasbenem delovanju slovenskih naseljencev v Avstraliji. Zbranih je bilo okoli dvajset rojakov. Bil je to tudi prvi sestanek, kjer so razpravljali o pogojih slovenskega petja in instrumentalne glasbe od začetka naseljevanja Slovencev v Avstraliji do danes.

Slovenci radi pojejo, ob glasbi tudi zaplešejo in se zabavajo ob dobri jedi in pijači. Vsak je nekaj tega prinesel s seboj v nove kraje. Za ene je to način prijetnega družabnega izživljanja, za druge pa je slovenska pesem tudi del kulturne dediščine, potrdilo slovenske identitete.

Uvodno besedo o slovenski ljudski pesmi je imela ga. Aleksandra L. Ceferin. Govorila je o tem, kako je bila pesem skozi stoletja sestavni del vsakdanjega življenja slovenskih prednikov. Pesem se je s časom spreminjala, kot se je tudi način življenja, običaji in navade. Včasih so mnogo več peli kot danes, čeprav nas pesem še vedno spremlja.

Matere so pele dojenčkom. Otroci so se igrali in ob igri peli. Mladi so se zbirali in peli o tem, kar so doživljali. Tako skupno petje je že od nekdaj slovenska značilnost. Kdo ve naštetati fantovske pesmi o vojski, delu in dekletih. Ali pa dekliske o veselju, žalosti in zapuščenosti. Kako pestre so vasovalne in svatovske pesmi. In končno mrliške ter pogrebne.

Potem pa še romarske, žegnanjske in cerkvene pesmi, pesmi o gosposki, kmetih, rokodelcih, beračih — pesmi brez števila za vsako priliko.

V zadnjem stoletju se je način življenja spremenil in mnogo pesmi se ne poje več, nekatere so prešle celo v pozabo. Pesmi, ki so jih včasih peli pri skupnem delu — kot ob ročni žetvi, košnji, mlačvi, trgatvi — so skoraj izginile. Delo opravlja stroj.

Vpeljava gramofona, radia in televizije je preusmerila zanimanje v nova razvedrila. Zmanjšalo se je število pevcev, povečalo število poslušalcev.

Pravtako se je v zadnjih sto letih spremenilo petje. Udomačilo se je spremljanje z instrumenti, posebno še s harmoniko in ritem polke in valčka. Vendar zgodovinsko vzeto je za Slovence petje značilno.

Enoglasnega petja, za razliko od vzhodnih sosedov, Slovenci skoraj niso poznali. Dvoglasno je bilo najbolj običajno. Peli pa so tudi triglasno (naprej, čez ali prek, tretji pa bas), štiriglasno (drajar) in petglasno (firer na drajar).

Značilno za slovensko petje je tudi, da je eden vodil in da so se mu drugi glasovi pridružili.

Glede tonskih lestvic in ritma imajo muzikologi precej debat. Po drugi svetovni vojni so ugotovili pri-povedne in plesne pesmi, ki jih nimajo drugi slovanski narodi, samo Slovenci. (Dr. V. Vodušek). Pravtako je glasbeno narodopisna sekcija SAZU v Ljubljani zbirala in proučevala pesmi vseh slovenskih pokrajin in tako mnogo naših pesmi na Koroškem in v Reziji rešila pred pozabo. Pred desetimi leti je dr. Kumerjeva izdala knjigo "Pesem slovenske dežele", ki je dragocena za poznavanje ljudske pesmi.

Po poslušanju kratkih odlomkov petja iz vseh slovenskih pokrajin, je vsak prisoten vedel in občutil samobitnost in lepoto našega ljudskega petja.

Potem je govoril g. Vladimir Trampuž, ki je priznan ustanovitelj prvega slovenskega pevskega zbora v Avstraliji. Takoj po prihodu v Avstralijo (leta 1955) je po začetnih poskusih le organiziral pevske zbor "Triglav" v Melbourne. Nastopali so, snemali plošče. Semveda ni šlo brez težav in nerazumevanja tistih, ki jim ni bilo do kulture, ampak bolj do dobička in politiziranja. A vse to ni oviralo Triglavov in so dolga leta prepevali ter se prebijali skozi težave. Končno so se razšli. Pod vodstvom g. Trampuža se je pred par leti formiral nov moški in ženski pevske zbor pri "Jadrani". Tako je zagotovljena kontinuiteta slovenskega petja v Melbourne. Pevci imajo redne vaje za moške ob sredah, za ženske pa ob nedeljah.

V diskusiji so prišli prisotni na razlike v petju, ki so jih opazili udeleženci lanskoletnega gostovanja po Sloveniji. Naseljenci so prinesli s seboj govorico staršev iz krajev, kjer je slovenščina zatirala italijanska nadoblast. Pevski zbori v Sloveniji so na visoki strokovni stopnji — ne samo zborovodje, ampak tudi pevci. Tako je tudi g. Pirnat povedal o obisku pri svojih bratih, ki so znani gorenjski "oktet bratov Pirnat". Predno so ga pokroviteljsko sprejeli, da je smel z njimi peti, se je moral devet dni vaditi po nekaj ur dnevno. In to on, ki tu velja za dobrega pevca (poje pri cerkvenem zboru v Kew-u). O drugih zanimivostih petja so se oglasili tudi gg. Rupnik, Valenčič in Volk. Vsi prisotni so poslušali petje posnetkov iz prvih plošč Triglava in še prav posebno občuteno skladbo — Kako sva se ljubila —, ki jo je po Gregorčičevi pesmi uglasbil g. Trampuž.

Pionirsko delo zbora "Triglav" v Melbourne in malo kasneje "Škrjančka" (pod vodstvom g. Ludvika

Klakočerja) v Sydneyu je gotovo mejnik in dokaz kulturne dejavnosti naših tukajšnjih naseljencev. Omenjeni pa so bili tudi mlajši pevski zbori pri slovenskih klubih, zbor v Geelongu, "Glasniki" v Kew, kvartet "Zvon", pevski kvintet in zbor v Elthamu. Pred to klubsko pobudo petja se je prej pelo pri slovenskem bogoslužju, v nekaterih slovenskih domovih in priložnostno na klubskih veselicah.

Ob zaključku predavanja je g. Trampuž žel zasluzeno priznanje.

Kot tretji je govoril g. Marko Plesničar o slovenskih ansamblih med nami. Bratje Plesničarji so s starši prišli iz Argentine in so že tam igrali svoje kompozicije. Tu so pričeli v Melbourneu in igrali po Avstraliji, ter se skorajčili tudi za turnejo po Sloveniji in Evropi. Posneli so že več plošč. Marko je povedal mnogo zanimivega in poudaril važnost okolja, v katerem se razvijajo ansambli. Tako je opaziti razlike med slovenskimi izseljenci glede izgovorjave in temperamenta. Šaljivo je povedal, da jih v Evropi niso imenovali kenguru-ansambel, ob poslušanju pa so vsekar občutili tudi pri njih omenjene razlike.

Odigral je nekaj posnetkov iz svojih plošč, ki so jih navzoči radi poslušali. V diskusiji pa je poudaril dve značilnosti. Prva je ta, da se mnogo naših ansamblorjev razide v nekaj letih. Največkrat kakšen član opusti igranje s skupino iz osebnih razlogov. V Vik-

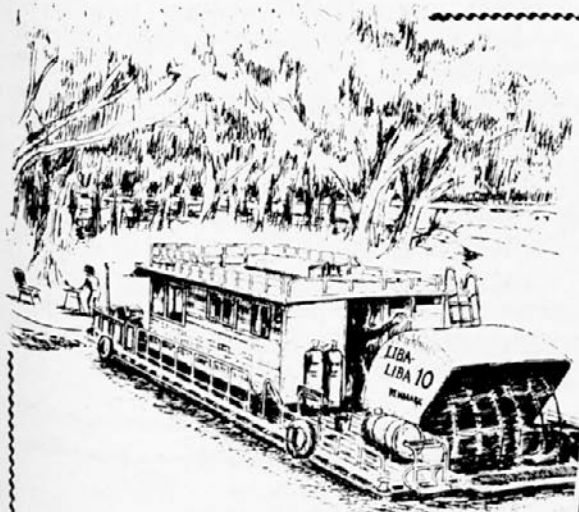
toriji bi lahko našli precej primerov razformiranih slovenskih skupin. Drugo pa je vprašanje nastopov ansamblorjev na klubskih prireditvah. Praksa je pokazala, da so klubi sčasoma prisiljeni najeti druge glasbene skupine za pestrost svojih zabav. Tako tudi te skupine, ki imajo svoj začetek v klubu, pridejo končno pred odločitev, da si poiščejo zaposlitev drugod. Pri tem ne gre toliko za vprašanje repertoarja kot stila. Za male etnične skupine, kot je naša slovenska, je to pereče vprašanje in bi bilo želeto, da se v tem ansamblu podpre.

G. Plesničar je poudaril, da njihov ansambel ni bil prvi, ampak le eden med prvimi in je v teku let tudi doživel spremembe.

Po zaključku njegovega predavanja so navzoči poslušali posnetke desetih reprezentativnih zborov iz Slovenije. To je pri nekaterih vzbudilo spomine. Tako se je gospa Marcela Bole spomnila domoljubnega petja svojega očeta in smo torej že lahko govorili o štirih generacijah.

Dokler bodo slovenski naseljenci v Avstraliji in drugod po svetu peli svoje pesmi in gojili pouk slovenščine, bodo lahko ohranili pozitiven pogled na svet s povezavo na preteklost, sedanjo realnost in optimizem za prihodnost. Brez tega pa so lahko le potrošniški kruhoborci, iztrganci iz roda, obenem pa tujci v novem okolju.

D. C.

Bi želel preživeti nekaj prijetnih dni v prosti naravi reke Murray? V Renmark, S. A., ali pa v Wentworth, N. S. W., si moreš najeti "plavajočo karavano" za tvojo družino in postati za nekaj časa "kapetan" ladje (zadostuje veljavno vozniško dovoljenje in kratek pouk). LIBA LIBA FLEET ima na razpolago 32 ladij, ki so moderno in popolno opremljene z vsemi pritisklinami za res dobne počitnice. Radijska zveza (2-way Radio) v dolžini do 300 rečnih milj z uradom podjetja služi za varnost in morebitne potrebne napotke.

Houseboat Holiday!

Za podrobnosti (vprašajte za prospekt!) se pozanimajte na LIBA LIBA FLEET uradu, Renmark (P. O. Box 1), S. A., telefonska številka: (085) 86 6734. Vprašajte za Tanjo, pa se boste pogovorili v slovenskem jeziku!

Fr. Basil A. Valentine, O. F. M.,
SS. Cyril & Methodius Slovene Mission,
Baraga House, 19 A'Beckett St., Kew, Vic. 3101
Telefon: (03) 861 8118 in (03) 861 7787

Slovenske sestre — frančiškanke Brezmadežne
Slomšek House, 4 Cameron Ct., Kew, Vic. 3101
Telefon: (03) 861 9874

+ Na prvo nedeljo v juliju smo praznovali sveta zavetnika naše cerkve, Cirila in Metoda. Po slovesnem bogoslužju je bilo kaj prijetno srečanje udeležencev tudi v dvorani. Za obložene mize in postrežbo zahvala sestri Emi, članicam Društva sv. Eme in vsem gospodinjstvom, ki so prinesle svoje dobrote. Bog povrni!

V dvorani smo žrebali medvedko z mladičem (poklon sestre Magdalene Zitterschlager), ki jo je zadela gospa Lidija Čušin iz Geelonga. Srečke so Skladu za bodoči Dom počitka prinesle vsoto 160.30 dolarjev.

Žegnanjskih darilnih kuvertic se je doslej vrnilo 172 s skupno vsoto 2,221.— dolarjev za vzdrževanje našega verskega središča. Vsota še ni dokončna, ker kuvertice še prihajajo. Bog povrni vsem dobrotnikom!

+ Zdravja želimo naši neprekosljivi dobrotnici Julki Mrčunovi, kakor tudi sestri Silvestri. Obe sta bili nedavno operirani in s. Silvestra je — ko to pišem — še v bolnišnici. Kakor kaže, se je za obe dobro izteklo — Bogu bodi zahvala!

+ Da je v Rimu 26. junija umrl kardinal JAMES ROBERT KNOX, bivši melbournski nadškof, so pisali vsi časopisi. Somaševal sem pri pogrebni maši v sredo 6. julija zvečer v melbournski stolnici, kjer bodo v kripti njegovi zemski ostanki čakali vstajenja. Pokojni kardinal je bil blaga duša in je nas Slovence zelo cenil. Spoznal nas je že po dr. Jezerniku v Rimu in se od njega naučil celo nekaj slovenskih besed. V juliju leta

Pokojni kardinal JAMES R. KNOX

1968 je ob slovesnosti odkritja Baragovega spomenika pred vhomom v Baragov dom kip blagoslovil, ob isti priliki pa je blagoslovil in vzdal tudi spominsko ploščo (simbolično: vogelni kamen) naše cerkve. Na vrhu stopnišča je zbranim vernikom lepo govoril o dediščini svetih bratov Cirila in Metoda ter vzpodbujal našo mladino, naj njuno dediščino tudi ohrani. Za dograditev cerkve nam je takrat poklonil petdeset dolarjev.

Ohranimo ga v lepem in trajnem spominu ter v svojih molitvah! R. I. P.

+ Preberite oglaš za letošnji MLADINSKI KONCERT in se ga gotovo udeležite! Posebej pa ste vabljeni tudi na celovečerni KONCERT harmonikaškega ansambla z avstralsko-azijskim prvakom Brankom Tomažičem-Srncem na čelu, ki bo v naši dvorani na torek 30. avgusta in sredo 31. avgusta zvečer ob osmih. Za tokov koncert so vse vstopnice že razprodane, za sredo pa so na razpolago pri nas. Ne zamudite prilike izrednega glasbenega užitka! Skupina bo res z nekaj točkami nastopila tudi na našem koncertu, a na lastnem v sredo bodo nudili dosti več, saj bo ves večer njihov. Vstopnice so po pet dolarjev, po tri dolarje pa za upokoence in mladino do petnajstega leta. Izkupiček bo v pomoč prvaku Branku, ki odhaja kmalu po koncertu na višje glasbene študije v Kanado in ZDA.

+ Na soboto 18. junija sta se pred našim oltarjem po-

Cvetje vseh vrst in za vse prilike
nudi melbournskim Slovincem

ANN-GWENN BOUTIQUE FLORIST

186 Moreland Road, Brunswick, Vic.

Tel.: 386 5496 — Po urah: 470 4046
in 470 4095

Vprašaj za ime: GIOVANNA VERGA

Melbournskim Slovincem se priporoča
KAMNOSEŠKO PODJETJE

VIZZINI MEMORIALS

Verga Bros. Pty. Ltd.

9 TRAVALLA AVE.; THOMASTOWN, VIC.

Telefon: 359 5509,

doma: 470 4046 in 470 4095.

Nagrobne spomenike izvršujemo po dogovoru.

Garancija za vsako delo!

ročila **Andrej Plesničar** in **Miriam Josipovič**. Ženin je eden izmed treh znanih Plesničarjevih fantov-muzikantov, rojen in krščen v Argentini, nevesta pa je bila rojena in krščena v Vojvodini. Glavni celebrant pri poročni maši je bil ženinov stric, kapucinski pater **Mansuet Božič** iz Brazilije. Mlademu paru naše čestitke in obilo najboljših želja na življenjsko pot!

P. Mansuet je rad ustregel in prevzel na nedeljo po poroki tudi glavno mašo ob desetih. Odkar sem spet sam, je malo spremembe dobro tako za vernike kakor tudi zame. Pater je opravil na dan sv. Eme tudi večerno mašo za članice Društva sv. Eme, ker sem bil sam zadržan v semenišču kot sopredavatelj emigrantskega seminarja. (Med semeniščniki je vedno več zanimanja za etnične skupine in probleme.)

+ Krstili smo v tem mesecu v naši cerkvi **Tanjo**, prvo-rojenko družine **Janeza Glivar** in **Ane r. Vogrinčič**. Prinesli so jo iz North Sunshine 17. junija. — Dne 19. junija pa je krstna voda pri nas občila **Jožefa Roberta**, ki je kot prvorojenec razveselil družino **Jožefa Valkoviča** in **Biserke Marije r. Ivančič**, West Brunswick.

Čestitke obema družinama!

+ V četrtek 30. junija je zaključila svoje zemsko življenje **MARIJA JAKOB r. Kohne**. Umrla je v melbournskem okraju Maidstone, kamor so jo v dom za nego ostarelih premestili iz splošne bolnišnice. Pokojnica je bila rojena 15. avgusta 1905, Zbelovo pri Poljčanah. Leta 1928 se je v Konjicah poročila v **Jožefom**, s katerim sta pred petimi leti pri nas v Kew obhajala zlato poroko. Iz Avstrije je družina emigrirala v Avstralijo, kamor so prišli Jakobovi na ladji "Nelly III." dne 13. novembra 1949. Po taboriščni začetni dobi so se ustali v St. Albansu, kjer so si uredili svoj dom, otroci pa so se drug za drugim poročili. Pet sta jih imela — dve hčerki in tri sinove — in deset vnukov so jima podarili.

Pokojna Marija je bila vedno boleha. Večkrat je bila v bolnišnici, pa spet doma, končno jo je smrt rešila trpljenja. Rožni venec smo ob njeni krsti zmolili v nedeljo 3. julija zvečer v cerkvi Srca Jezusovega v St. Albansu, naslednji dan je bila v isti cerkvi pogrebna maša, nato je sledil pogreb na keilorsko pokopališče. — Naj počiva v božjem miru, saj je bila s svetimi zakramenti pripravljena na pot v večnost. Vsem domačim sožalje ob težki izgubi!

+ V soboto 2. julija sem zvedel tudi za smrt **SLAVKA KALC**, ki je s svojo družino živel v Wodongi. Oči je zatisnil dan prej v tamkajšnji bolnišnici, pokopali pa so ga v nedeljo 3. julija. Žal mi zaradi našega proščenja ni bilo mogoče iti na tako dolgo pot.

Pokojni Slavko je bil rojen 3. aprila 1924, Kutežovo pri Ilirski Bistrici. Leta 1951 se je na Reki poročil z **Anico r. Kalčič**, taboriščni čas sta preživljala v Italiji, v avgustu 1958 pa sta na ladji "Toscana" prišla v Avstralijo. Začela sta v Wodongi, kjer sta bila že dva Slavkova brata in je bil zato zanju začetek lažji. Tam si je družina (imata tri pridne hčerke) ustvarila v teku let prijeten dom in pognala korenine.

Poleg žene **Anice** in treh hčerk zapušča pokojnik v Wodongi še dva brata, enega v Melbournu, doma pa še tudi dve sestri in enega brata. Vsem iskreno sožalje ob nenadni izgubi, pokojnemu Slavku pa večni mir!

+ Letošnji **WALKATHON**, ki ga bomo imeli na dan ostarelih (18. septembra — tretja nedelja v mesecu) popoldne za bodoči Dom počitka, naj bi bil zopet lep uspeh. Potrudimo se, da bi se ga udeležilo čim več mladine — pa tudi kaj odraslih mladini v zgled. Saj pravijo, da je hoja zdrava. Je pa tudi zaslužna, če z njo nabiramo v dober namen. Nabiralne pole so že na razpolago v našem verskem središču. Dvignite svojo po maši v zakristiji!

VABLJENI STE

na

MLADINSKI KONCERT

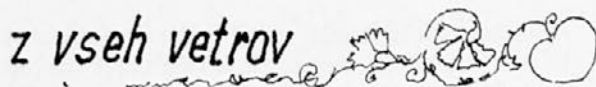
NEDELJA, 28. AVGUSTA, ob štirih popoldne
v BARAGOVIM DVORANAM našega središča v Kew.

Pestri nastopi slovenske mladine v glasbi, petju in narodnih plesih.

VSTOPNINA: Odrasli \$4.—, upokojeanci in mladinci \$3.—, otroci prosto.

Dobiček predstave je namenjen SKLADU ZA DOM POČITKA.

DR. TINE DEBELJAK, eden največjih kulturnih delavcev med argentinskimi Slovenci, je letos 27. aprila slavil osemdesetletnico svojega res plodnega življenja. Rodil se je v Škofji Loki, gimnazijo študiral v Škofjih zavodih, nato pa nadaljeval univerzitetne študije na ljubljanski in praški univerzi. Pred vojno je bil urednik kulturne revije "Dom in svet" ter kulturni urednik dnevnika "Slovenec". Vsa leta begunstva dr. Debeljak nadaljuje svoje bogato pesniško, pripovedno in publicistično delo v Argentini ter je eden stebrov Slovenske kulturne akcije.

Tudi avstralska Slovenija mu ob visokem jubileju iz srca čestita in mu želi še veliko let kulturnega udejstvovanja!

BRALI SMO, da v uporabljanju mamil med mesti nima prvenstva kakšen New York, Paris ali London, ampak italijansko mesto Salerno. Vsaj tamkajšnji nadškof Guerino Grimaldi tako trdi in toži, da je v tem mestu, ki ima komaj 162.000 prebivalcev, kar 4.000 narkomanov. Odstotek bi bil torej res višji od vele-mest sveta. Po poročilu so se vsi dosedanja ukrepi izkazali kot nezadostni in uživanje mamil se vedno širi. Mladina ne sega več po svetlih vzorih, ampak drvi slepo za iskanjem uničujočih užitkov. . .

Koliko mest po svetu stoji danes pred istim dejstvom in brez moči opazuje uničevanje mladih življenj. Prodajalci mamil imajo res veliko odgovornost pred človeštvom in pred Bogom.

DOBRO SOSEDESTVO je zares zelo primeren recept za zdravo in srečno življenje, zlasti v mestih. To je nasvet, dal pa ga je profesor Hans Selve, ki velja za strokovnjaka v vprašanjih močne živčne obremenitve in je pred leti vodil univerzitetno središče za medicinske raziskave v Montrealu v Kanadi. Med drugim je zapisal: "Mnogi ljudje si grenijo življenje s tem, da hočejo za vsako ceno v vsem tekmovali s sosedom." Nato je strokovnjak razlagal takole: če

vidijo pri sosedu nov avto, hočejo oni imeti še bolj šega; če so sosedovi kupili novo pohištvo, bi ga radi imeli tudi oni, čeprav jim njihov žep tega ne dopušča. . .

Po mnenju tega moža — raziskovalca na polju živčne obremenitve, naj vsakdo, ki hoče ostati miren in zadovoljen, ostane korak za sosedom in to — brez vsake zavisti! Vse važnejše od avtov in mode je tekmovalstvo z živci in občutek sproščenosti je dober zunanji izraz notranjega miru.

Vsekakor tudi za nas avstralske Slovence kaj pomeni ten in potreben nasvet, ali ne?

V ARGENTINSKI škofiji San Miguel, v provinci Buenos Aires, je bil po škofovi smrti izvoljen za kapitularnega vikarja — slovenski duhovnik dr. Mirko Gogala. Služba kapitularnega vikarja vsebuje vse pravice in dolžnosti vodstva škofije, dokler papež ne imenuje novega škofa — torej res velika odgovornost in izredno zaupanje izbrani osebi.

Dr. Gogala je profesor cerkvenega prava, doma pa je iz Mojstrane na Gorenjskem.

ANGLEŠKI konservativci že najmanj pol stoletja niso imeli tako odločilne večine v parlamentu, kot so jo dobili pri zadnjih volitvah. Kar 397 sedežev so jim poklonili volilci — doslej so jih imeli le 333. A vse bolj kot njih zmago opazovalci poudarjajo laburistični poraz, ki je dal delavski stranki le 209 poslancev. Stranka je zadnja leta padla v roke ekstremistov. Njen propad se je začel z notranjimi spori in nima več zaupanja ljudstva. Strankine zahteve po popolni razorožitvi, izstopitvi iz NATO-a, poddržavljenju vseh bank in podjetij . . . vse to zveni za angleška ušesa preveč tuje. Umirjeni laburisti so pričeli zapuščati stranko, volilci pa so zdaj tudi pokazali, kaj jim ni prav.

NIČ NE BO s slovensko astronautko, moramo jo odpisati. V zadnji številki sem omenil neko Judith Resnik, ki naj bi v začetku drugega leta kot druga ameriška astronautka poletela v vesolje. Dodal sem tudi, da bo gotovo dr. Edi Gobec, naš neutrudni zbiratelj takih in sličnih podatkov, vedel o tem kaj bolj gotovega povedati. Ker prejema MISLI (pa očitno tu-

SLOVENIAN FUNERAL SERVICE

Funerals of Distinction Pty. Ltd.
A.F.D.A.

724 5408

17 Railway Parade, Fairfield, 2165

72 3093

Sydneyskim Slovincem v času žalovanja 24 ur dnevno na uslugo: v velikem Sydneyu, na deželi, v Canberri A.C.T., kakor tudi pri meddržavnih ali prekomorskih prevozih pokojnih.

di prebira), mi je takoj odpisal – odlomek iz njegovega pisanja o tem berite med pismi naročnikov.

Dr. Edi Gobec, univerzitetni profesor antropologije, je ustanovitelj in vodja Slovenskega Ameriškega Inštituta (Slovenian Research Center of America, Inc.) ter smo o njem že večkrat pisali. Njegovo zadnje večje delo v angleščini – Slovenian Heritage I – je na razpolago tudi pri MISLIH. Dr. Gobec končuje zdaj že svojo petnajsto knjigo v angleščini. Naslov: Slovenian American Success Stories. Govorila bo o nekaterih bleščečih slovenskih podvigih v Ameriki. Zbral pa je tudi že nad tisoč slik in obilo gradiva za naslednje večje delo: Slovenian American Pictorial History. V tej knjigi bodo prišli na svoj račun vsi slojci slovenskih priseljencev v ZDA, od rudarjev in kmetov pa do admiralov in vesoljnih strokovnjakov.

Za neutrudno zbiranje dr. Edi Gobec – po stari slovenski navadi – ne dobi mnogo spodbude, ampak celo polena pod noge. Taka je usoda vseh, ki nesebično delajo za narodno skupnost. Če kdo, potem ga razume urednik MISLI, saj sam dostikrat doživlja isto. Dr. Gobec zasluži naše občudovanje in razumevanje, pa tudi iskrene čestitke k monumentalnemu življenjskemu delu.

ŽE VSE LETO trajajo proslave 600-letnice poljske Marijine božje poti v Čenstohovi, a poljsko ljudstvo je samo čakalo, kdaj bo k Mariji na Jasno goro prišel romar iz Rima – papež Janez Pavel II. In ko je prišel, se je milijonska množica zgrnila okrog njega kot svojega očeta. Časopisi so poudarili, da še nihče v zgodovini ni maševal pred toliko množico in govoril pred tolikim številom poslušalcev, kot zdaj papež v svoji rojstni domovini.

Papež je poudarjal, da je njegov obisk predvsem pastoralnega značaja in romanje k Mariji Čenstohovski, a v svojih govorih je bil izrazito odprt in jasev ter prav tako gotovo tudi pri srečanjih in razgovorih s funkcio-

narji komunističnega režima.

Beseda "svoboda" je bila v papeževih govorih zelo velikokrat izgovorjena in posebej poudarjena. "Bog daje človeku svobodo, da bi mu pokazal, kakšno dostojanstvo ima. Hkrati pa je svoboda naloga. Človek jo namreč lahko uporabi v dobro ali slabo, z njeno pomočjo lahko gradi ali ruši . . . Jasna gora je poziv, da bi živeli svobodno, da bi svobodo dobro uporabljali, da bi gradili in ne uničevali . . ."

Kljub vsemu zunanemu sprejemu z vladnimi in vojaškimi častmi, je poljska rdeča vlada po drugi strani očitno pokazala, da ji papežev obisk ni ljub. Po svojem glasniku je ostro protestirala "proti politizaciji papeških slovesnosti" in ob tem dodala grožnjo, da bi to utegnilo "slabo vplivati na stabilizacijo razmer na Poljskem".

Obisk je srečno za nami. Res papež svoji rodni domovini ni prinesel orožja ali obljub vojaške pomoči za rešitev izpod sovjetske pete – gotovo pa je dal svojemu narodu obilico moralne opore, da bo vztrajal kljub zatiranju in končno – upajmo! – tudi zmagal na krivico in tiranijo. Bog daj!

AMERIŠKI ŠKOFJE so v začetku maja izglasovali skoraj soglasno (238 proti 9) dokončno obliko napovedane poslanice ob 38. obletnici hirošimskih grozot prve atomske bombe. V tekmovanju jedrskega oboroževanja vidijo škofje ne samo totalno materialno uničenje, ampak tudi veliko moralno nevarnost, ki grozi vsemu človeštvu. Zato poslanica poziva k takojšnjemu zamrznjenju nadaljne atomske proizvodnje, preizkušanja in k ustavitvi dejanskega nameščenja takšnega orožja. Škofje sodijo, da je sedanja razpoložljivost atomskega orožja zadostna kot občutna protiutež morebitnemu napadu – in v tem se duh poslanice v svojem bistvu razlikuje od idej pacifistov, ki proti atomskemu orožju demonstrirajo po svetu.

Ta korak ameriške Cerkve bo imel brez dvoma v mednarodnih krogih velik odmev. Tudi izrabljen bo.

ACCORDION IN CONCERT

Melbournski Slovenci ste vabljeni na

HARMONIKARSKI KONCERT

Nastopa avstralsko-azijski prvak **BRANKO TOMAŽIČ - SRNEC** in **EASTERN SUBURBS ACCORDION ORCHESTRA** (avstralsko-azijski letošnji prvaki kot harmonikaška skupina) pod vodstvom glasbenega učitelja **HEINZ-a DABERNIGA**.

Večer tradicionalne, sodobne in moderne glasbe odličnih igralcev harmonike.

Izreden užitek, ki ga je škoda pustiti mimo!

V SREDO 31. AVGUSTA ZVEČER OB OSMIH

V BARGOVI DVORANI SLOVENSKEGA SREDIŠČA V KEW

Vstopnina: \$ 5.—, upokoenci in mladina pod 15 leti \$ 3.— Predprodaja vstopnic v našem središču v Kew.

kotiček naših mladih

Dragi striček!

Danes se prvič oglašam. Pošiljam ti uganko, če je seveda prav. Odgovor se glasi: GOBE!

Rad bi ti povedal, da bova šla s sestrice to leto k prvemu svetemu obhajilu. Zelo se veselim tega dneva, zato pridno hodiva na verouk k slovenski cerkvi v Kew. Tam obiskujeva ob nedeljah tudi slovensko šolo.

Lepe pozdrave ti pošilja Simon Grilj, 8 let, Campbellfield, Vic. — Enako tudi Tanya.

Dragi striček! — Zadnjič se je oglasil bratec s pismom, ki si ga objavil, zdaj bi se pa rada še jaz, da ne boš mislil, da se bojim pisati po slovensko. Naj ti povem, da se v Slomškovi šoli pri slovenski cerkvi v Kew že pripravljamo in učimo za očetovsko proslavo. Kakor materinski dan, tako je tudi važen očetovski dan. Saj se oba, mamica in očka, veliko trudita, da spravita otroke na noge. Kot vsako leto, bom očku tudi letos zapela pesmico "Moj očka ima konjička dva. . ." - čeravno jih nima. (Ima pa zato dva žrebička — tebe in bratca. Op. strička.) Globoko v srcu imam rada ateja kakor tudi mamico. Naj ju Bogec še dolgo ohrani! — Mary Petelin, 12 let ("pa še ledik" — sem rada dodajala, ko sem bila še majhna punčka), Kew, Victoria.

Dragi otroci! Hvala vsem, ki ste poslali rešitev uganke. Res, odgovor se glasi: GOBE! Žal nisem mogel objaviti kar vseh vaših pisem, četudi so bila kratka.

Kdo pa je bil izžreban? Zamižal sem in iz škatle potegnil listek z imenom: LIDIJA LAPUH (8 let), Morwell, Vic. Čestitam! — Striček.

TRI RACE,
TRI PURE

TRI RACE, TRI PURE,
TRI BELE GOSI
SO K NAM PRILETELE
IZ ŽABJE VASI.

NA PRAG SO SE USEDLE,
PROSILE LEPO
ZA RŽ IN PŠENICO,
ZA DROBNO PROSO.

SMO DALI RŽI JIM,
PŠENICE POVRH —
ZDAJ NJIHOVA JAJČKA
NESEMO NA TRG.

ALI naj nadaljujemo z GALERIJO NAŠIH MLA-
DIH? Zakaj pa ne, saj jih je še dosti, ki so res vredni,
da pridejo v Kotiček in so zgled mlajšim Kotičkarjem.
Le, da striček ne more sam po celi Avstraliji stikati za
njimi, če se verska središča in naročniki sami ne po-
trudijo ter stričku pošljejo podatke in po možnosti
tudi sliko. S tem bo olajšano ob pripravi vsakome-
sečne mladinske strani v MISLIH.

Dragi otroci, danes vam predstavljam sydneyško
dekle. Ime ji je MARIJA KONDA, a doma jo kličejo
kar MICI. Letos v začetku maja je na Inštitutu za
tehnologijo v Sydneyu graduirala in prejela bakalau-
reat iz biološke medicine. Že med svojim študijem je
bila delno zaposlena na patološkem oddelku Prince
of Wales bolnišnice v Randwicku — znak, da je bila
dobra študentka ter je imela resno zanimanje za svoj
predmet. Kajne, da ji k lepemu uspehu tudi vsi Ko-
tičkarji iz srca čestitajo in vsi želimo Mariji še veliko
uspehov tudi v poklicu, ki si ga je izbrala.

MICI je edina hčerka Antona Konda in Anice r.
Redek. Med sydneyškimi Slovenci dobro poznana
družina živi v North Strathfieldu. A če je edina hčer-
ka, s tem nisem rekel, da je edinka. Ima še tri brate:
Martina, Marka in Andreja. Sliko vseh Kondovih
otrok smo objavili v decembru 1974. Takrat je Mar-
tin vodil ansambel "Ministranti" in igral harmoniko,
Marko saksofon, Andrejček pa bobne.

Kondova Mici je kmalu po graduaciji odpotovala
na zaslužene počitnice po evropskih državah, v glav-
nem seveda v Slovenijo, rodno domovino staršev. Z
njo potuje tudi Suzana Pekolj iz Brisbane.

WAGGA WAGGA, N. S. W. — Dne 19. marca letos je na melbournski univerzi graduirala JOŽEFINA GABRIELA NOVAK por. STONE, hčerka tukaj znanega rojaka in naročnika MISLI Miroslava Novaka in Ane r. Miller. Prejela je bakalaureat iz prava. Jožefina je že poročena (tudi njen mož je advokat), a kljub temu pridno študira ter bo s študijem še tudi nadaljevala: postati hoče Magister prava.

Nekaj tednov pozneje, dne 14. aprila letos, pa je na Riverina College (Wagga Wagga) tudi njena sestra dosegla lep uspeh. ANA NOVAK je graduirala in prejela zaslužen diplom (Diploma of Arts). Je pa poleg tega tudi izvežbana bolničarka, saj je pred tem študijem prejela Nursing Certificate.

Obema sestrama in Novakovi družini ob tej priliki vsi iz srca čestitamo! Tako Jožefini kakor Anici želimo v življenju še veliko lepih uspehov! — **Poročevalec.**

PASCOE VALE, VIC. — Pesmice, ki so jih otroci deklamirali nadškofu dr. Šuštarju in so bile objavljene v Kotičku, so tudi nam starejšim poživile spomin na prelepe dni nadpastirjevega obiska. Meni pa je pri tem privedla iz srca pesmica, ki jo pošiljam. Mogoče pa bo zanjo kaj prostora v MISLIH. Iskrene pozdrave!

SPOMIN NA OBISK

**NADŠKOFA DR. ALOJZIJA ŠUŠTARJA
IZ LJUBLJANE.**

Obisk nam nadpastirja
ne bo pozabljen bil,
saj vero in ljubezen
med nami je trosil.

Tako preprost, ponižen,
kot bil je Učenik;
vsem dal pozdrav prisrčen
nam vere je vodnik.

Vladarje take imeti
bi želel celi svet,
v ljubezni bi objeti
prešli teh nekaj let.

— Marcela Bole

WILLOUGHBY HILLS, OHIO, USA — (...) Če le kdo, bi bil tudi jaz srečen, če bi bila druga astronautka, ki bo poletela v vesolje, Slovenka. Čeprav se zdi njeno ime izrazito slovensko (moj stric, rudar v Rimskih Toplicah, se je tako pisal), žal astronautka Judith Resnik ni Slovenka, ampak Judinja. Njen oče, dr. Marvin Resnik, O. D., je zdravnik v Akronu (Ohio) in je judovskega rodu.

Sam sem se pri imenih kmalu naučil previdnosti. Ko sem bil pred dvajsetimi leti za nekaj mesecev v

križem
australske
slovenije

Stevensville, New Foundland, sem videl na zidu ene največjih tamkajšnjih veletrgovin ime RESNIK. Ali bom celo tu odkril slovenskega rojaka? Takoj sem jo mahnil notri poizvedovat, če je lastnik Slovenec. Prijazno so me sprejeli in mi povedali, da je poljski Jud. — Je še polno primerov, ko ime zveni slovensko, pa ne gre za Slovence. Kje je še bolj slovensko ime kot KOREN! Več kot ducat kar imenitnih Korenov sem odkril po raznih virih in jih vprašal za podatke, če so slovenskega rodu. Takrat sem spoznal, da je ime Koren zelo razširjeno tudi med Norvežani — le kdo bi si mislil! In ime FABIAN (slovenski Fabjan)? Šele ko sem razposlal lepo število pisem Fabianom, sem ugotovil, da skupaj s Slovenci deli to ime lepo število Ircev.

Seveda ne smemo oseb odpisati, ker bi morda lahko bile še kaj drugega. Nujno pa je, da vse podrobno raziščemo in slovenski izvor verificiramo, predno bi koga proglasili za svojega. Saj bi tujci in morda celo nekateri rojaki vsako pomoto izrabili in potem dvomili tudi o slovenskem pokolenju resničnih Slovencev, zlasti še, kadar so dosegli kaj tako velikega, da si to mi v svojem privzgojenem manjvrednostnem kompleksu komaj upamo verjeti. In takih stoddotnih ali vsaj deloma Slovencev, ki so s svojimi deli segli v vrhove kulture in civilizacije skozi vso zgodovino in po vsem svetu, je samo v arhivih našega inštituta, Slovenian Research Centra, na tisoče, skupaj z neovrgljivo dokumentacijo in navadno tudi s slikami. In

Urarsko in zlatarsko podjetje

Alexander

WATCHMAKER and JEWELLER

190 Church Street (vagal Macquarie St.)

Parramatta, N. S. W.

Telefon 633 1384

vam nudi 10% popusta pri vsakem nakupu, 20% pa na vsa popravila ur in zlatnine ter šest mesecev garancije.

Engraving imen brezplačno.

HANDMADE JEWELLERY DESIGNED AND
MADE IN OUR OWN WORKROOM.

Sydneyski rojaki, pridite in se sami prepričajte
o ugodnih pogojih. — Priporočata se

E. & C. ROBNIK

Melbournskim rojakom je na uslugo

ZOBNI TEHNIK — DENTAL TECHNICIAN
LUBI PIRNAT

18 WRIDGWAY AVE., BURWOOD, Vic.

Telefon: 288 4159

Izdelava umetnega zobovja in vsa popravila.

Full denture service and repairs.

to delo se še neprestano nadaljuje in se mora nadaljevati, vkljub vsem težavam, nerazumevanjem ali celo polenom od leve in desne. (. . .)

V znak dobre volje in v majhno spodbudo tu prilagam 50 dolarjev za MISLI. Bog daj zdravja in žegen! Lep pozdrav! — Dr. Edi Gobec.

CONCORD, N. S. W. — Dragi p. urednik, danes pa prejmite pismo s priloženim čekom tudi od nas, ki MISLI redno prejemo in tudi zelo radi čitamo: sleherni mesec so zelo zelo dobrodošle v naši hiši. A ljudje smo že taki in sram nas je lahko, da z naročnino kar odlašamo in odlašamo. Leta pa teko . . .

Če smo s priloženim čekom pokrili ves dolg, je v redu in prav, če moramo še kaj poslati, pa nam prosim sporočite. Nič ne dvomimo, da nam boste oprostili zamudi ter bomo še nadalje ostali dobri prijatelji, kajne?

Prilagam Vam tudi dve razglednici. Prva prikazuje Bohinj pozimi in nas vse spominja na našo prelepo domovino. Druga pa predstavlja šopek planinskih cvetk. Morda ju boste lahko ob kaki priliki uporabili celo v MISLIH. Razglednico planinskih cvetk sem hranila dolgih šestnajst let, zdaj pa jo pošiljam Vam. Kot vidite, je na razglednici v kiticah zelo lepa pesmica, za katero bi prosila, če bi jo ob priliki objavili v našem mesečniku. Tolikokrat sem jo brala in všeč mi je — vesela bi bila, da bi jo mogla brati tudi v MISLIH. Mi boste mogli ustreči? Morda bi bil teh lepih verzov

E. Z. OFFICE MACHINES

Zastopnik podjetij Olympia in Adler strojev se melbournskim Slovencem priporoča za prodajo novih in starih pisalnih, računskih in podobnih strojev vseh znamk. Izvršujemo vse vrste popravil!

V zalogi imamo slovenske črke ČŽŠ, ki jih Vaš pisalni stroj morda še nima.

EMIL ZAJC

1 Yarra Court, N. DANDENONG, Vic. 3175

Telefon: 795 6937

še kdo drug naših naročnikov vesel.

Ostanite zdravi, dragi p. urednik MISLI, še veliko let! Le korajžno naprej! — Prisrčen pozdrav od družine Gojak.

Hvala za prijazno pismo in poravnavo naročnine! Pa seveda hvala tudi za obe razglednici. Kakor vidite, sem želji ustregel in pesmico objavil na strani 180. Kot pesem ima sicer svoje hibe, vsebina pa je lepa. — Pozdrav! Urednik in upravnik.

CARINA, QLD. — Bolje pozno kot nikoli, se glasi star slovenski pregovor. Sem čakal, da se bo z našega konca kdo oglašil in kaj napisal o obisku ljubljanskega nadškofa in metropolita, pa nič . . . Kljub temu, da čas teče, smo še vedno pod vtisom visokega obiska. Ker lepo število se nas je zbralo ob njem okrog oltarja in pri bogoslužju so člani naše skupnosti sodelovali z branjem beril. Nadškofove besede so bile toplo prisrčne. Pri okrepčilu, ki so ga za nas vse pripravile naše gospodinje, nam je visoki gost povedal, da se med nami počuti zares domače. Pa saj je to tudi pokazal s svojim smehljajem in prijazno besedo za vsakega, ki ga je srečal. — Prilagam par fotografij: mogoče bo katera dobra celo za objavo v MISLIH. Celotna zbirka trinajstih slik pa je šla — kot obljubljeno — v Ljubljano.

Spominjam se naslova enega izmed zanimivih člankov v aprilski številki: "Zakaj sem postal katoličan." Vzpodbudil me je k sledečemu poročilu: Nedavno sem v naši farni cerkvi v Carini prisostvoval podob-

F. T. ADMINISTRATIVE SERVICES Pty. Ltd.
182 Norton Street, Leichhardt, N.S.W., 2040

TAX CONSULTANTS —
INSURANCE BROKERS

Prevzemamo registracijo in popolno knjigovodstvo vsakovrstnih podjetij in družb ter kontraktorjev, kakor tudi posameznikov. Ureamo davčne obračune ("Income tax return"), rešujemo davčne probleme in nudimo potrebne nasvete.

Posvetujte se z rojakom:

V. FERFOLJA,
J. M. THAME,
E. WEINBERG

Predstavljamo različna zavarovalna podjetja — "Tariff. Companies".

Nudimo vam zavarovanja: za življenje, za bolezen, v nezgodah; zavarovanja nepremičnin itd. (Workers' Compensation, Public Risk, Superannuation scheme, Pension Funds.)

Telefon: SYDNEY 560 4766 in 560 4490

Ortopedske lesene čevlje (cokle) morete kupiti pri slovenskem podjetju, ki jih ročno izdeluje, in razpošilja po vsej Avstraliji in po želji tudi v Evropo (za naročilo dveh parov poštnine ne računamo). Imamo v NSW največjo zalogo in izbiro vseh velikosti in raznih barv. Izdelujemo tudi vsakovrstne čevlje po naročilu (ročno delo). — Za naročbo in informacije telefonirajte (v slovenskem ali angleškem jeziku).

Handmade
CLOGS

Z naročilom
po pošti
pošljite obris noge!

SA-KLEN

Phone: (02) 699-6477

185-187 REGENT STREET, REDFERN, N.S.W. 2016

Delavnica in trgovina na istem naslovu, ne daleč od glavne
sydneyjske postaje (prostora za parkiranje vedno dovolj!).

Odperto sedem dni na teden: Od poned. do petka od 8 do 5:30,
ob sobotah od 8 do 12 in ob nedeljah od 10 do 4 pop.

nemu dogodku. Cela družina z že odraslimi otroki je pred našim župnikom Fawlerjem javno izpovedala prestop v katoliško občestvo. Vsi člani so pred nami sprejeli sveti krst, prinesli mašne darove k oltarju in med mašo prejeli tudi sveto obhajilo. Za nedeljsko bogoslužje s tem dodatkom je res vzelo nekaj več časa, a vsa cerkev je z izrednim zanimanjem sledila dogajanju pred oltarjem ter dala vse priznanje tem novim članom naše farne skupnosti. Po maši je za nas vse sledilo tudi srečanje na trati pred cerkvijo, kjer smo se spoznali še ob čaju, kavi in pecivu. — Mi smo milost vere in včlanjenja v Cerkev prejeli kot majhni otroci na lahek način, zato pa danes tega daru ne znamo ceniti. Šele takile zgledi nas spet spomnijo naših cerkve-

nih dolžnosti, pa tudi izrednih milosti, na katere tako malo ali nič ne mislimo.

Poleg tega smo imeli v naši fari obisk katehistov iz Rima, ki so na svetovnem potovanju. Rade volje so se odzvali vabilu našega župnika in obiskali našo farno skupnost. V poljudnih predavanjih so nam predložili naloge katehistov v današnjem modernem in zelo razbrzdanem svetu, ki tako pozablja na duhovnost. Obisk je vsekakor žel zaželeni uspeh. Skupina je obiskala že več avstralskih mest, še več jih imajo na sporedu, naslednje leto pa se bo vrnila v Rim.

Naj končam s pristržnimi slovenskimi pozdravi. Mogoče bo drugič kaj več novic. — Janez Primožič.

REŠITEV DOPOLNJEVALKE junijske številke:

1. Stična; 2. Kanton; 3. Jehova; 4. skovir (v Dopolnjevki je bil po tiskovni pomoti h namesto k!); 5. kocina; 6. vasica; 7. krivec; 8. avgust.

V dveh označenih stolpcih črk beremo od vrha navzdol latinski stavek: IN HOC SIGNO VINCES!

Rešitev so poslali: Lidija Čušin, Jože Grilj, Ivanka Žabkar, Vinko Jager, Slovenske sestre v Baragovem domu, Zalika Svenšek, Amalija Kucler, Ivan Lapuh, Albina Konrad, Stanko Aster-Stater, Zorka Peršič. — Žreb je tokrat izbral Amalijo Kucler.

POTUJETE V RIM? — DOBRODOŠLI!

Hotel Bled

II. kat,

Via S. Croce in Gerusalemme, 40
00185 ROMA (ITALY).

Tel.: (06) 772 102 in (06) 757 9941

Sobe s kopalnico, radioaparatom, klimatsko kotrolo,
Centralna lega. Prostor za parkiranje. Restavracija.
Slovensko osebje.

SYDNEYSKIM ROJAKOM

nudi

BOLOGNA SMALLGOODS

Telefon
728 1717

7 QUEST AVE.
CARRAMAR, 2163

sveže meso, kvalitetno suho meso,
raznovrstne salame in druge mesne izdelke.

Za razne priložnosti po naročilu
spečemo tudi celega prašička.

Hitra in brezplačna dostava.

Obrnite se na nas!

Priporoča se lastnik podjetja

J. & A. ŠKRABAN

Opali

Ogleduješ po lepem darilu, zlasti morda pred obiskom domovine?

Oglasi se pri nas: imamo bogato izbiro BRUŠENIH OPALOV in DRAGIH KAMNOV, izdelujemo pa tudi ZLATNINO in SREBRNINO po lastnih načrtih ali Vaših željah.

Ko kupujete opale, drage kamne, zlatnino, zaročne in poročne prstane . . .

OBISČITE NAS!

Pomenili se bomo v slovenskem jeziku!

KOVAC'S GEMS & MINERALS

291-293 WATTLETREE ROAD,
EAST MALVERN (Melbourne), 3146
Telefon: 509 1611

TUDI SKOZI STISNENE ZOBE SE DA ZBIJATI ŠALE . . .

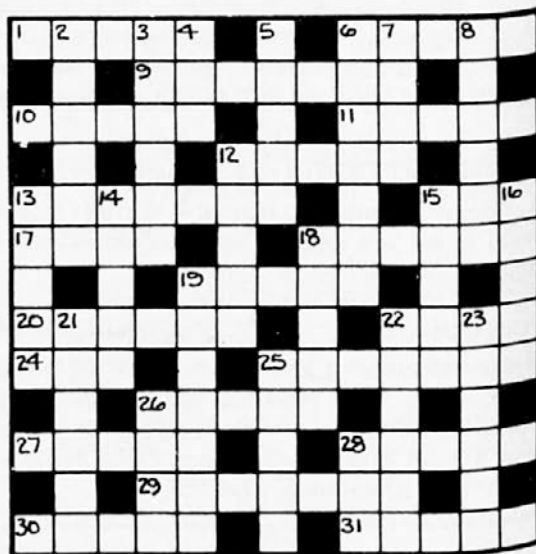
(Temu se smejejo v Sloveniji
—pa se dajmo še mi!)

- + Najslabše za svobodo je, če se je osvoboditelji boje.
- + Če upogneš hrbtenico, je marsikaj bolj dosegljivo.
- + Sama kost in koža ga je, kot da bi se hranil s samimi občinskimi obljubami.
- + Tudi birokrati so se končno prilagodili novim razmeram. Ne pravijo več: "Pridite jutri!" Sedaj pravijo: "Pridite pojutrišnjem!"
- + Delitev dela: nekateri pljujejo v roke, tuje seveda; drugi pa delajo.
- + Turistična propaganda na Poljskem: "Obiščite Sovjetsko zvezo, preden bo Sovjetskazveza obiskala vas!"
- + Vsako krpanje morale pušča v človeku luknje.
- + To je čudno: domače koruze ni mogoče vse popraviti, od daleč pa jo je mogoče uvažati.
- + Na počitnice bodo letos šli samo tisti, ki že na delovnem mestu počivajo. Ti so na počitek navajeni, ostale pa lahko počitnice samo spridijo. In kdo bo še potem sploh delal?
- + Premnog funkcionar socializmu dobro privoščji, sebi pa najboljšje.
- + Nič novega: že naši predniki so govorili: "Vozi brez bencina."
- + Nevarna je plešavost na notranji strani glave!

Križanka (Ivanka Žabkar)

Vodoravno: 1. slovenska reka; 6. ustrojena koža; 9. tujka za zamašnje žil, vzrok smrtnonevarne srčne okvare; 10. vrsta tkanine; 11. uspeva, več se; 12. bitje, tudi zadeva; 13. nasprotno od pohvaljena; 15. del obraza; 17. sirota; 18. poklic v zvezi s konjem in vprego; 19. toplo napravil; 20. krajše pojasnilo; 22. dragocen zob živali; 24. mož, človek - v angleščini; 25. stepeno mleko; 26. zastopnica otroka pri krstu; 27. vrsta lahkih motociklov; 28. biti pokonci; 29. lesketati, svetiti se; 30. pokrajina brez vzpetin; 31. drugo ime za reso na žitnem klasu.

Navpično: 2. poškodbe; 3. znana vrtna cvetlica; 4. svetnica, ki goduje v juliju; 5. otok v Sredozemskem morju; 6. nekemu je skrivaj vzel; 7. ne več mlad; 8. še nedavno hudo bolizen; 12. čistoča; 13. ženin - v angleščini; 14. prometno sredstvo (tujka); 15. lepo obnašanje; 16. igra na gotov instrument; 18. ena od ur dneva; 19. na bregu je, poleg vode; 21. stroka, področje; 22. medicinski izraz za vnetje ušesa (tujka); 23. skupen, združen v eno celoto; 25. slovenska izpeljanka imena Feliks; 26. ena izmed barv; 28. pogosto rabljen števec.

Pošljite rešitev do 5. avgusta na uredništvo!

Petelin je ušel iz kokošnjaka in končal v gobcu domačega psa.

"Vidiš, Tonček," je mama ob tem hotela dati malo pouka sinčku, "ker petelinček ni bil priden in ni ubogal, ga je pa pes pojedel."

"Kajne, mamica," odgovori Tonček, "če bi bil pa priden, bi ga pa mi pojedli."

TRENTKI MOLKA – Misli za vsak dan leta je napisal Franc Sodja CM. Knjiga je izšla v Argentini. Vezana stane 4.– dol., broširana 3.– dol.

HOJA ZA KRISTUSOM je knjižica v obliki molitvenika, ki obsega nesmrtni spise Tomaža Kempčana. Cena lično vezani knjižici je 5.– dol.

HVALIMO GOSPODA je zbirka ljudskih cerkvenih pesmi (z notami) v obliki molitvenika. Dodane so tudi stalne mašne in druge molitve. Cena 5.– dol. Ista pesmarica v skrajšani obliki (tiskana v Avstraliji) stane 2.– dol.

KRISTJAN MOLI je naslov najnovejšega molitvenika, ki je izšel lani v Ljubljani in ima 305 strani. V belih, rdečih ali temnomodrih trdih platnicah. Cena je 5.– dol.

SHEPHERD OF THE WILDERNESS – Angleški življenjepis misijonarja Baraga v žepni izdaji. Spisal Bernard J. Lambert. Cena 2.– dol.

MEN WHO BUILT THE SNOWY – O življenju fantov, ki so gradili Snowy Mountains projekt, napisal v angleščini Ivan Kobal. Cena 8.– dol.

THE ORCHARD – Dore Sluga, povojni emigrant, v angleščini opisuje doživljanje vojne in revolucije v Sloveniji ter povojno begunsko pot mladega fanta v svet. Vredno branje tu rojenim slovenskega rodu. – Cena 6.– dol.

SLOVENIA LAND OF MY JOY AND MY SORROW – Vlado Kozina, slovenski duhovnik v ZDA, v angleščini živo opisuje, kako je kot mlad študent – bogoslovec doživljal grozote revolucije v Sloveniji. – Cena 9.– dol.

THE GLIMMER OF HOPE (Svit upanja) – Izšla je v angleškem jeziku v samozaložbi pisca Jožeta Komidarja, N. S. W. Obsega spomine na Loško dolino v času revolucije in razmišljanja o komunizmu. – Cena 6.– dol.

MOHORJEVKE 1983: CELOVŠKE 14.–, GORIŠKE pa 16.– dolarjev.

SLOVENIAN HERITAGE (Vol. I) – Zbral in uredil dr. E. Gobetz, izdal pa Slovenian Research Center of America. V angleščini pisana knjiga o slovenskih dosegih v svetu, 642 strani večjega formata, trdo vezana. Vredno branje zlasti mlademu rodu med nami. – Cena 18.– dolarjev.

Naj omenim, da poštnina v ceni NI vključena!

SLOVENSKO-AVSTRALSKO DRUŠTVO CANBERRA Inc.

pozdravlja vse rojake
in bralce MISLI
s prirčnim vabilom:
**KADAR SE MUDITE
V CANBERRI,
OBIŠČITE NAS!**

Vsem rojakom in njih prijateljem sporočamo: naš DOM, poznan pod imenom TRIGLAV, na Irving Street, PHILLIP (CANBERRA), A.C.T., je odprt gostom vsak dan (vključno sobot, nedelj in praznikov, razen velikega petka in večera božične vigilijs) od 11.45 a.m. do 11.45 ure p.m.

Nudimo številne slovenske pijače, naša kuhinja pa servira okusno domače pripravljeno hrano vsak dan od petih popoldan do desetih zvečer, na nedelje in praznike pa že od dvanajste ure dalje.

Tudi Vam bo pri nas vselej kdo na razpolago za razne informacije o Canberri in okolici.

KADAR SE MUDITE V CANBERRI: DOBRODOŠLI V SLOVENSKEM DOMU!

Naša telefonska številka: (062) 82 1083.

VAŠA DOMAČA
TURISTIČNA
AGENCIJA
DONVALE TRAVEL

1042—1044 Doncaster Road,
EAST DONCASTER, Victoria 3109

Telefon: 842 5666

(vse ure)

*Vabimo Vas, da obiščete našo pisarno, ki ima lastni prostor za parkiranje
Pokličite nas in ako Vam je ugodnejše, PRIDEMO TUDI NA VAŠ DOM.*

Z nasveti pri načrtovanju in pri urejevanju Vašega potovanja po Avstraliji ali preko morja
(pri nabavi potnih listov, viz, raznih drugih dokumentov, finančnega posojila,
zavarovanja, fotografij za potne liste . . .)

VAM JE NA USLUGO

ERIC IVAN GREGORICH

DONVALE TRAVEL

1042—1044 Doncaster Road, EAST DONCASTER, Victoria 3109

Telefon: 842 5666 (vse ure!)

Ime GREGORICH je med viktorijskimi rojaki že od leta 1952 dobro poznano
in na uslugo vsem, ki se odpravljajo na potovanje.

PARI, KI NAČRTUJETE POROČNO POTOVANJE, STOPITE V ZVEZO Z NAMI!

UREJAMO TUDI POTOVANJA PO AVSTRALIJI, V NOVO ZELANDIJO,

BALI, SINGAPUR, HONGKONG,

ZDRUŽENE DRŽAVE AMERIŠKE, KANADO

TER SEVEDA KAMOR KOLI V EVROPO IN NA VSE STRANI SVETA.

Ne pozabite ime ERIC IVAN GREGORICH!

Priporočamo se in Vas ne bomo razočarali!